உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897வரு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897வரு ஆகஸ்டுமீ 21உ சனிக்கிழமை { இலக்கம்-௩

சூசிகை.

	பக்கம்.
கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.— (ஸ்ரீகாசி. செந்திநாதய்யர்.)	47
திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் ..	53
அருணந்தி சிவாசாரியார் அருளிச்செய்த சிவஞான சித்தியார் உரை	56
திருக்கோயில் வழிபாடு ... ... (சூ. சோமசுந்தர நாயகர்)	59
குறிஞ்சிப்பாட்டு ... ... வித்வான்-வெ-நாராயணசாமிப்பிள்ளை. ...	62
அருள்	63
சிவஞானபோதக் காப்பு	65
திருவானைக்காவுலா	67
தமிழ்	69
குறிப்புகள்	70

சந்தா விவரம் :—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

பிரசுரிக்கும் அச்சாபீஸ்.

சி. என். ப்ரெஸ்,
நெ. 4, குருவப்பன் வீதி,
சென்னபட்டணம்.

☞ பிரசுரிக்கும் இந்த ஆபீஸர் சந்தாதாரர்களை ரேஜிஸ்டர் செய்து கொள்வார்.

மானேஜர் ஆபீஸ்.

தொண்டைமண்டலம் கல்விச்சாலை,
தங்கசாலை வீதி, சென்னபட்டணம்.

☞ சகல சந்தாக்களையும், கரலிகிதங்களையும், மேற்படி கல்விச்சாலையில் பூ. ஷண்முக முதலியாருக்குச் சேரும்படி அனுப்புதல் வேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

DR. G. U. POPE WRITES :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a Lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression*, as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq., B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

SIVAGNANABOTHAM

OF

MEIKANDA DEVA.

(Being the "MUTHAL NUL" or Revealed Book of Saiva Siddhanta Philosophy, explains concisely the basic principles of all Religion and Philosophy).

TRANSLATED INTO ENGLISH WITH NOTES

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,
DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR.

Price Rs. 2—8—0 by V. P. P. Registered Rs. 3.
To be had of the Author and the Proprietor,
C. N. Press, Madras.

உ

கடவுள் துணை.

ஜீவகாருண்யவொழுக்கப் பிரகடனம்.

உத்தர சுவேத நதிக்கும் தட்சண பினாகி நதிக்கும் மத்திய ப்ரதேசமாகிய நடுநாட்டிலுள்ள பார்வதி புரத்தில் திருவருளியற் செயலாற்றொன்றி விளங்கும் உத்தரஞான சிதம்பர ஸ்தாபகராகிய சிதம்பரம் இராமலிங்க பிள்ளை யென்று பிள்ளைத் திருநாமம் பூண்டுள்ள திருவருட் பிரகாச வள்ளற் பெருமான் உலோகோபகாரமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பத்திய ரூபமான திருவருட்பாவாம் ஆறுதிருமுறைகளையன்றிக் கத்திய ரூபமாகவுந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஜீவகாருண்ய வொழுக்க மெனும் திவ்விய நூலுடன் விக்கிரகாராதனை, நித்தியவிதி, உண்மைநெறி, பெருவிண்ணப்ப முதலிய வற்றையுஞ் சேர்த்து, உயர்ந்த சடிதத்தில் சுத்தமான அச்சில் அடக்கமான சிறு உருவத்தில் அச்சிட்டு யாவருக்கு முபயோகமாகும்படி நயமானவிலை யேற்படுத்தி அடியிற் குறித்தவர்களிடத்தில் விற்கப்பட்டுவருகிறது. வேண்டியவர்கள் கலிக்கோ சட்டடத்திற்கு விலை அணா ஏழும் ஸ்டிப்கவருக்கு அணா ஆறும் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

36, பழஞ்சாலியர்வீதி, சிதம்பரம். } இங்ஙனம், சமரசபஜனை,

ச. மு. கந்தசாமி பிள்ளை.

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்புகழில், முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்றுமூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

2. மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம் முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமா யிருப்பது மன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பி வரு சித்திரைமீ ௪௨. } வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை, டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு, மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநமஃ.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1897ஆம் ஆகஸ்டுமீ 21உ சனிக்கிழமை. { இலக்கம்-௩.

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

III.

(துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தடையுமாறு கூறினமை)

பரேண நாகம் நிகிதம் குகாயாம்
விப்ராஜதே யத்யதயோ விசந்தி | (௩)

(இதன்பொருள்) பெரிதிற் பெரியராய் (பின்னர் அணுவின் அணுவினராய்) இதயஉள்ளக் குகையின் கண்ணே எந்தச்சிவனார் பிரகாசிக்கின்றாரோ (அந்தச்சிவனாரைத்) துறவிகள் அடைகின்றார்கள்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.)

9. உள்ளக்குகை—உள்ளக் குகையின் கண்ணே விளங்குகின்ற சிவனார் அருள்கொண்டே அவரை அறிதல்வேண்டும் என்பது போதரக்கடவல்லியுபநிடதமும், மகோபநிடதமும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறிய

அணோரணீயாந் மகதோமகீயா நாத்மாகுகாயாம் நிகிதோஸ்ய ஜந்தோ: | தம:க்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ தாது: ப்ரசாதாந் மகிமாநமீசம் ||

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக, சிவபுராணம்

அணோரணீயாந் மகதோமகீயா நயமவ்யயஃ |
குகாயாம் நிகிதச்சாபி ஜந்தோச்சாஸ்ய மகேச்வரஃ |
தமக்ரதும் க்ரதுப்ராயம் மகிமாதி சயாந்விதம் |
தாதுஃ ப்ரஸாதா தீசாநாம் வீதசோகஃ ப்ரபச்யதி ||

அணுவில் அணுவினரும், பெரிதிற் பெரியரும், நிர்விகாரியுமாம் சிவபிரான் இந்தச் செந்துவாம் ஆன்மாவுடைய உள்ளக்குகையின்கண்ணே கலந்தமர்ந்தாராதலின், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவரும், அருளாதிக்கியரும், மகிமாதிகுணத்தோடிசைந்தவருமாகிய சிவபிரானுரை ஆன்மாவானவன் அச்சிவப்பிரசாதத்தினாலே கலி தொலையப் பார்க்கின்றான் என்று பொருள் படுத்திற்று.

10. பெரிதிற் பெரியர்—"பரேண நாகம்" என மேலே போந்த கைவல்லியோபநிஷத மந்திரபாகத்துக்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் "சுவர்க்கத்துச்குமேல்" என்று பொருள் படுத்துதலாலும், "அணுவுக்கணுவினர்" என்பதற்கிசைய உள்ளக்குகையினரென்று அவ்வுபநிஷதம் கூறுதலாலும், கடவல்லிமுதலிய உபநிஷதங்களும், அவற்றுக்கு உபப்பிருமணமாய சிவபுராண முதலியவைகளும் "பெரிதிற் பெரியர்" என்பது பொருள்பட "மகதோ மகீயாந்" என்று கூறுதலாலும், அந்தப் "பரேண நாகம்" என்னும் அம்மந்திரபாகத்துக்குப் "பெரிதிற் பெரியர்" என்று ஈண்டுப் பொருள் கூறுதலே பொருத்தமாமென்க.

IV.

(துறவிகள் மகாசிவலோகமடைந்து பராமிர்தசிவரூபராய் முத்தியடைதல் கூறினமை)

வேதாந்த விஞ்ஞாந சுநிச்சி தார்த்தா
சந்யாஸ யோகாத்யதசுத்த சத்வா: | (எ)
தேப்ரம்ம லோகேஷுபராந்த காலே
பராம்ருதா: பரிமுஞ் சந்தி ஸர்வே | (அ)

(இதன்பொருள்) (எ) அந்தத் துறவிகள் இவ்வாறு வேதாந்தத்தின் பாலதாம் சிவஞானத்திலே நல்ல நிச்சயார்த்த முடையராய், (சர்வ கர்மபலங்களையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து அவரைச் சேர்தலாம்) சந்நியாசயோக வாயிலாக (அப்பிராகிருத) திவ்ய தேகமுடையராய்;

(அ) பின்னர் அவரெல்லாம் (விஷ்ணு உபாசகர்களால்) நாராயணருடைய (பரருடைய)அந்தத்திலே (பிரளய கற்பத்திலே கால விளம்பத்திலே) எய்தப்பெறும் சிவலோகத்திலே (ஷடத்துவாவின் கரைக்கண்ணதாம் பதத்திலே) (காலவிளம்பமின்றி) எய்திப் பரமாமிர்த சிவரூபராய் வீடுறுகின்றார் (பாசத்தினின்று நீங்குகின்றார்.) என்று சிவாத்துவிதத்துக்கிசையப் பொருள் கோடலாகும்.

(அ) அவரெல்லாம் (சதாசிவோபாசகராந் துறவிகளெல்லாம்) மகா சிவலோகத்தி லிருந்து மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்திலே பரமாமிர்தராய் அங்கிருந்தவாறே) பரமுத்தியில் தலைப்படுகின்றார் என்று சைவ சித்தாந்தத்துக் கிசையப் பொருள் கோடலுமாகும்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

11. சந்நியாச யோகம்—வேதாந்தார்த்த அருண் ஞானத்தில் நிச்சயமுடையோர்க்கே எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்றுகொண்டு எத்தொழிலையும் இறைபணியாக்கிச் சிவார்ப்பணஞ்செய்ய வன்மையுளதாகும். இதுபற்றியே பகவத்கீதை.

யத்கரோஷிய தச்நாஸி யஜ்ஜுஹோ சித்தாஸியத் | யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்ப்பணம் | சுபாசுபபலைரேவம் மோக்ஷ்ய ஸேகர்மபந்தனைஃ | ஸந்யாஸயோகயுக்தாத்மா விமுக்தோமா முபைஷ்யஸி | காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம்ஸந்யாஸம் கவயோ விதுஃ ||

கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, "குந்திபுதல்வா, எதைச் செய்கின்றாயோ, எதைப் புசிக்கின்றாயோ, எதை ஓமிக்கின்றாயோ, எதைக் கொடுக்கின்றாயோ, எத் தபசைச் செய்கின்றாயோ அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அக்கருமங்களை என்னிடத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாசயோகத்தோடு கூடினவனாய், நீ நன்மை தீமைக் கேதுவாகிய கன்மபந்தங்களிலிருந்து வீடுறுவாய்; அவ்வாறு விடுபட்டு நீ என்னை அடைவாய். காமிய கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்று அறிஞர் கொள்கின்றார்" என்றும் கூறினாராகச் சொல்லு மாற்றால், எக்கருமங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலையே "சந்நியாசயோகம்" எனக் கைவல்லியோபநிஷதங் கூறியதுமாமென் றுணர்க. பாத்மபுராணத்தைச் சார்ந்த சிவகீதையும் "கோடி சென்மங்களிலே ஈட்டிய புண்ணியங்களினாலே சிவனிடத்திலே பக்தி உண்டாகின்றது. அந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினால் பலன்களையெல்லாம் விதிப்பிரகாரம் சிவார்ப்பணஞ் செய்துகொண்டு அக்கினி கோத்திராதிகளையும் வாவிதடாக ஆராமங்களையும் முறையே செய்து அமைக்கின்றான்" என்றுகொண்ட கருத்தினால்

கோடிஜந்மார்ச்சிதைஃ புண்யை: சிவேபக்தி: ப்ரஜாயதே | இஷ்டாபூர் தாதிகர்மாணி தேநாசரதி மாநவஃ | சிவார்ப்பணதியாகாமாந் பரித்யஜ்ய யதாவிதி ||

என்று கூறிற்று. பிரமசரிய முதலிய ஆச்சிரமமுடையார் எல்லோர்க்கும் பிரமவித்தை இன்றியமையா துளதாம் என்னும், பலத்தைத் தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்றும் கூறினார் நீலகண்ட சிவாசாரியருமாமென்க. பகவற்கீதையிலே கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனருக்கு உபதேசிக்குமிடத்துத் தம் பொருட்டே எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்க என்றும், சிவகீதையிலே சூதர் இருஷிகளுக்கு உபதேசிக்குமிடத்துக் "கருமபலன்களையெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்க" என்றும், பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு (மேலே சொல்லியவாறு) உபதேசிக்குமிடத்து "சந்நியாச யோகஞ் செய்க" என்றும் கூறுதலால், இவையெல்லாம் ஒருநெறிப்பட எவருக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செல்லுமெனிற் சொல்வேம். "பகவான்" என்னும் சப்தம் சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமேனும், அவர் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும் செல்லுமென்று அரதத்தாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திலே கூறியிருக்கின்றாராதலினாலும், அதற்கிசையவே கிருஷ்ணர் பகவற்கீதை பத்தாம் அத்தியாயத்துப் பதினாலாவது பதினேழாவது சுலோகங்களினாலே "பகவான்" என்றும், பிரமா கைவல்லியோபநிடதத்து முதலாவது இரண்டாவது மந்திர பாகங்களிலே "பகவான்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்களாதலினாலும், சிவோகம் பாவனையில் முற்றினமை பற்றிச் சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற சிவபக்தர்களாகிய கிருஷ்ணரையும் பிரமாவையும் சிவமாகக்கொண்டு எவற்றையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்தலினாற் பரமாமிர்த சிவரூபராகின்றார் என்று பொருள் படுத்தப்படுதலினாலே போதரும் இழுக்கொன்று மின்றாமென்க. இதுபற்றியே சிவனடியார்க்குச் செய்வது சிவபிரானுக்குச் செய்தலாய் முடியுமென்று சிவாகமாதிகள முழங்குவனவுமாமென்க.

12. வேதாந்த விஞ்ஞானம்—இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே "பிரஞ்ஞான"த்தின் பரியாய நாமங்கள் பலவற்றுள்ளே ஒன்றாக "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதம் காண

ப்படலாலும், அம்மந்திரத்திலே காணப்படும் "திருதி" முத
லிய பதங்கள் சிவ சத்திக்குப் பெயராக வாயுசங்கிதை உத்த
ரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறும் சுலோ
கங்கள் கூறுதலாலும், அவ்வாறே "பிரஞ்ஞானம்" என்பது
சிவசத்திக்குப் பெயராகக் கைலாய சங்கிதை உத்தரபாகத்து,
பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்தினன்காம், நூற்றிருப
த்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாறும் சுலோகங்கள் உணர்த்துதலா
லும், "விஞ்ஞானம்" என்றது சிவனருண் ஞானத்துக்குப்
பெயராய்ப் போந்ததென்பது பெறப்பட்டது. இந்த அரு
ட்பரை ஞானத்தின் பாலதாம் வேதாந்த விஞ்ஞானமே உப
நிஷதங்களு ளெல்லாந் தலைமை யாகிய வைதிக சைவ சுவே
தாசுவதரோபநிஷதத்திலும், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷ
தத்திலும் பேசப்பட்டு, தீவிரதரபக்குவ அன்பர்களுக்கு
உபதேசிக்கற் பாலதாமெனக் கூறப்பட்டதுமா மென்க. 'விஞ்
ஞானியானவன் எக்காலமும் அருண் ஞானத்தோடு கூடின
வனுயாகின்றான்" என்ற கருத்தினால், சிவகீதை

விஞ்ஞாநீயஸ்துபவதி யுக்தேந மநசாசதா |

என்று கூறிற்று. ஈண்டு "மனம்" என்றது மேலே சொல்
லிய ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறும் அத்தியாயத்து இரண்
டாம் மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்டவாறு "ஞானசத்தி" க்கு
ப்பெயராய்ச் செல்லுமன்றி, அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள்
ஒன்றாகிய மனத்தின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க. இவ்
வாறே கைவல்லியோப நிஷதத்திலும் (மேலே சொல்லிய
வாறு) "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதம் சிவனருட்சத்தி ஞா
னத்தின் மேலாமன்றி, கண்ணுவசாகையுடையாரது ஐந்தாம்
அத்தியாயத்து ஏழாம் பிராம்மணத்து இருபத்திரண்டாம்
மந்திரத்திலே கண்டவாறு (சீவ) ஆன்மாவின் பெயராகச்
செல்லாதா மென்க.

13. சுத்தசத்துவர்
14 பிரமலோகம்
15. பராந்தகாலம்

} "பாசுபதயோகபரியந்தமே வேத
சிரசிலே பேசப்பட்டன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்க
ளுள்ளே மூன்றாவதாகிய பாசுபத யோகந்தான் சிவத்தைப்
பிரத்தியக்ஷமாக்கும்" என்ற கருத்தினால் சைவபுராணம்

பரமோ யோகபர்யந்தோ தர்மஃச்ருதி சிரோகதஃ |
தேசுபாசுபதோயோகஃ சிவம் ப்ரத்யக்ஷ யேத்ருடம் ||

என்று கூறிற்று. வைதிக பாசுபதயோகிகள் தோழற்குரிய
உரிமை போலச் சுத்த சிவதத்துவபதிகளோடு ஒத்த வடிவ
மும், ஒத்த போகநுகர்ச்சி முதலியவும் பெறுவர் என்றும்,
இந்த யோகிகள் மகாப்பிரளயமாகிய மகாசங்கார காலத்தி
லே அங்கிருந்தவாறே சிவஞானிகளால் அடையப்படும் பர
முத்தியை அடைகின்றார் என்றும் சிவபுராணங்களும் சிவா
கமங்களும் செப்புகின்றன. சிவகீதை சிவராகவசம்வாதத்
திலே

ப்ரம்மலோகேதிவ்யதேகே புக்த்வாபொகாந்யதேப்சிதாந் |
தத்ரோஷித்வா சிரங்காலம் ப்ரம்மணு சகமுச்யதே ||

சிவலோகத்திலே திவ்யதேகமுற்றிருந்து இஷ்டபோகந் துய்
த்து நெடுங்காலம் பிரமத்தோடிருந்து முத்தராகின்றார் என்
றுகூறுகின்றமையாலும், வாயுசங்கிதை

அநுக்ரகமயஞ் சக்ரம் சாந்த்யதீத கலாமயம் | சதாசிவாதி
ஷ்டிதஞ்ச பரமம்பத முச்யதே | ஏததேவபதம் ப்ராப்ய யதீ
நாம் பாவிதாத்மநாம் | சதாசிவோ பாசகாநாம் ப்ரணவாசக்த
சேதஸாம் | ஏததேவபதம் ப்ராப்ய தேநஸாசம் முநீச்வராஃ |
புக்த்வாஸவிபுலாந் போகாந் தேவேந ப்ரம்மரூபிணு | மகாப்ர
ளய சம்பூதௌ சிவஸாம்யம் பஜந்திஹி | தேப்ரம்ம லோக
இதிச்ருதி ராஹஸநாதநீ ||

அநுக்கிரக மயமாயுள்ள சக்கரம் (சதாசிவசக்கரம்) சாந்தியா
தீத கலாமயமாம் என்றும், இது சதாசிவர் அதிஷ்டிக்கும்
பரமபதமாம் என்றும், பிரணவத்திலிருத்திய சதாசிவோபா
சர்களாகிய யதிகளுக்கு எய்துந் தானம் இதுவாமென்றும்,
இப்பதத்திலே யிருந்து பெரும் போகமெல்லா நுகர்ந்து மகா
ப்பிரளய காலத்திலே (மகாசங்காரகாலத்திலே) அந்தப் பிரம
த்தோடு கூடப் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் இது
பற்றியே (முண்டக கைவல்லிய) சுருதி 'தேப்ரம்மலோகே'
என்று உரைத்ததுமா மென்க என்று கூறிற்று. பின்னருஞ்
சிவபுராணம்

நிகக்ருத்கோடிசங்காசம் ஸ்தாநமாத்ய முமாபதேஃ | சர்வகா
ம சமாயுக்தம் விசுத்தம் நித்யமக்ஷயம் | ஸம்ப்ராப்ய தத்பதந்
திவ்யம் சமஸ்த க்லேசவர்ஜிதாஃ | சர்வஜ்ஞாஃ சர்வகாஃ சுத்
தாஃ பரிபூர்ணு பவந்திச | விசுத்தகார்ய கரணுஃ பரமைச்வர்ய
ஸம்யுதாஃ | ஸதேஹாச்ச விதேஹாச்ச பவந்த்யாத் மேச்சயா
புநஃ யேஸம் ப்ராப்தாஃபரம் ஸ்தாநம்ஞாநயோக ரதாநராஃ—
நதேஷாம் புநராவ்ருத்திர் கோரேஸம்ஸார மண்டலே ||

உமாபதியாகிய சிவனுடைய பதம் கோடிசூரியப் பிரகாச
முடைய தென்றும், சர்வாபீஷ்ட திவ்யபோகங்களோடிசைந்
ததாயும், அதிசுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அழியாசதாயும்,
கிலேசமெல்லாம் ஒழிந்ததாயுமுள்ள அந்தத் திவ்ய சிவலோ
கத்தை எந்த ஞானயோகிகள் அடைந்து சர்வஞ்ஞர்களாயும்,
சர்வவியாபகர்களாயும், தூயராயும், பரிசுத்தமுடையவர்களா
யும், (மகாமாயையி லுண்டாகிய) திவ்யதேகமுடையராயும்,
சுவாதீனப் பிரவிருத்தியுடையராயும், சதேகர்களாயேனும்,
விதேகர்களாயேனும் இருந்தார்களோ, அந்த ஞானயோகிக
ளுக்குச் சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத் திரும்புதலில்லை (புந
ராவிர்த்தியில்லை) என்று கூறியதைச் சைவபாஷ்யகாரர் உத
கரித்தார். மேலேசொல்லிய உபப்பிரும்மணங்களுக்கு மூல
சூத்திரங்களாய் நின்ற முண்டகோபநிடதமுங் கடவல்லியுப
நிடதமும்,

தே ப்ரம்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதா: பரிமுஞ்
சந்திஸர்வே |

அவாகள் (ஞானயோகிகள்) எல்லோரும் சிவலோக (புவன)
ங்களிலே (திவ்யபோக மெல்லாம் புசித்திருந்து மகாசங்கார
காலம் எனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்திலே பரசிவமுத்தி
யைத் தலைப்படுகின்றார் என்று கூறின. தைத்திரீயோபநி
டதம்

யோவேத நிகிதம் குஹாயாம் பாமேவ்யோமந் |
ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணு ||

பரமாகாயத்தினதாம் குகையின்கண்ணே சிவத்தை (பிரம
த்தை) எவன் அறிகின்றானோ, அவன் பிரமத்தோடுகூடச்

(சிவலோகத்திலே) சர்வபோகங்களையும் நுகர்கின்றான் என்று கூறிற்று. ஐதரேயோபநிஷதம்

ஸ ஏதேந ப்ரஞ்ஞேநாத்மநாஸ்மால் லோகாதுத்க்ரம்யாமுஷ்மிந்ஸ்வர்கேலோகே சர்வாந் காமாநாப்த்வா ம்ருதஸ்ஸமபவத்||

அவர் (வாமதேவர் என்னும் யோகியார்) சிவனருண் ஞானத்தினாலே இவ்வுலகத்தை ஒருவிப்போய்ச் சிவலோகத்திலே இன்பமெலாந் துய்த்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய முற்றவராயினார் என்றுகூறிற்று. தலவகாரோபநிடதம்

யோவா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்யபாப்மாந மநந்தே ஸ்வர்க்கே லோகேஜ்யே யே ப்ரதிதிஷ்டதி |

எவர் இந்தப் (பிராம்மி) யோகத்தை அறிந்து பாபங்களை யெல்லாம் போக்கினாரோ, அவர் முடிவில்லாததும், அடைதற்கரியதுமாகிய சிவலோகத்திலே நிலையுறுகின்றார் என்று கூறிற்று. உபநிஷதம் என்னும் பதத்திற்கு யோகம் என்னும் பொருளுண்மையால் ஈண்டுத் தலவகாரோபநிஷதத்திலே போந்த "பிராம்மி உபநிடதம்" என்பது பிராம்மியோகம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது கூர்மபுராணமுதலிய உபப்பிரும்மணங்களுக்கு உடன்பாடாகும். சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

யஏஷஸம்ப்ரசாதோஸ்மாச்சரீராத் சமுத்தாயபரம் ச்யோதிரூபசம்பத்யஸ்வேநரூபேணாபிநிஷபத்யதே |

எவர் அருளையுடையராய் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து எழுந்து (பராசத்தியாம்) பரஞ்சோதியை அடைந்து, அந்தச் சிவசாரூப்பியம் அடைந்தவனாகின்றான் என்று இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதமே

ஸகல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரம்மலோகமபிசமபத்யதே நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே |

இந்தப் பிரகாரம் தன்சீவ காலம் வரையும் ஒழுகுகின்றவன் சிவலோகத்தை அடைந்து மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை, மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை என்று கூறிற்று. இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்தின் பொருளைக்கொண்டே வேதவியாசரும் தமது வேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி அத்தியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே

அநாவிருத்தி: சப்தாதநாவிருத்தி: சப்தாத் |

"மீளப் பிறப்பதில்லை" என்பது. இருமுறை அடுக்கிச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்னும் பொருளுறக் கூறினார். தைத்திரீயசங்கிதையிலே காணப்படும் "தேதாமாநி" என்றற்றொடக்கத்த மந்திரத்திலே காணப்படும் "விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறியவிடத்து, அப்பயதீக்ஷிதர் விஷ்ணுபதத்தின் மேலாயது சிவலோகம் என்று உபப்பிரும்மணங்களுக் கிசையப் பொருள் கூறினார். சிவதருமோத்தரம்

ஞேயம் விஷ்ணுபதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் |

விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய் அறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்யசிவபதமாம் என்று கூறுதலாலும், திராவிட சிவதருமோத்தரம்

அதற்குமேலுமையாள் புரமற்புத
மதற்குமேற்சிவலோக மென்றாய்கவே
யதற்குறுமவளம் வாக்கினடங்கிடா
வதற்குப்புக்கவர் மீள்பவரல்லரே.

(மேலே கூறிய உபநிஷதபுராண பிரமாணங்களுக்கிசைய) மகா சதாசிவநாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசிவலோகத்தை அடைந்தவர்கள் அளவிடப்படாத திவ்ய வளங்களையுடைய அச்சிவலோகத்தினின்று மீளார்கள் (எனவே, பிறவியிற் செல்லார்கள்) என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரும் தமது சைவபாஷ்யத்துச் "சாம்பராதி" அதிகரணத்திலே

விஷ்ணுபதாதூர்த்வமப்ராக்ருதசிவபதம்பரமாநந்தமயமநுவிசந்தி | ததாகிச்ரூயதே | சோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் |

விஷ்ணுபதத்தின் மேலானதாய், அப்பிராகிருதமாய், பரமானந்தமயமாயுள்ள சிவபதத்தை யோகிகள் அடைகின்றார்கள், இதுபற்றியே (கடவல்லி) சுருதியும் அவன் (யோகி மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவகலை என்னும் ஆறு) அத்துவாக்களின் கரைக்கண்ணதாய், அவ் விஷ்ணுலோகத்துக்கு மேலானதாயுள்ள (சிவ) பதத்தை அடைகின்றான என்று கூறியதாமென உரைத்தார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்

பொன்னார் மாடநீடுஞ் செல்வப்புறவம்பதியாக
மின்னாரிடையா ளுமையாளோடு மிருந்த விமலனைத்
தன்னார்வஞ் செய்தமிழின் விரகனுரைத்த தமிழ்மாலை
பன்னுள் பாடியாடப் பிரியார்பர லோகந்தானே.

கோலமாகரி யுரித்தவ ரரவொடு
மேனக்கொம் பிளவாமை
சாலம் பூண்டுதெண் மதியது சூடிய
சங்கரனார் தம்மைப்
போலத்தம் மடியார்க்கு மின்பமளிப்பவர்
பொருகடல் விடமுண்ட
நீலத்தார்மிடற் றண்ணலார் சிரபுரந்
தொழவினை நில்லாவே.

என்றற் றொடக்கத்த வேதசார திராவிட சூக்தங்களினால், சிவபிரானை அன்பினோடு உருகி வழிபடும் அன்பர்கள் பரலோகமாகிய சிவலோகத்தினின்று மீளார் என்றும், அங்கே அளவில்லாத சிவபோகங்களைப் புசிப்பாரென்றும் மேலே சொல்லிய தைத்திரீய பிரமானந்தவல்லி, ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலிய சுருதிகளுக்கும், சிவாகமங்களுக்கும் உடன்பட அருளினாராக, ஏகான்மவாதிகள் "சுவர்க்கலோகம்" "பிரமலோகம்" முதலியவைகளுக்குப் பிறிது பொருள் கூறிச் சுருதியைக் கொல்வது யாது பயன் கருதியோ; ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அந்தவைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் பொருந்தவே 'வானவூர் கொள்வோநா மாயப்படை வாராமே', 'அண்டர் நாடாள்வோ நா மல்லற்படைவாராமே' என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகள் வாயிலாகக் கூறிய "வானவூர்" "அண்டர்நாடு" என்பன சுவர்க்க லோகத்தின் மேலாகாது, சிவலோகத்தின்

மேலாமென்க. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுரும் மேலே சொல்லிய சுருதி புராணங்களுக் கிசையவே,

மலர் மிசையேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசைநீ டுவாழ்வார்.

இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே உமாசமேதராகிய சிவபெருமானை இடையீடின்றித் தியானிப்பவர் எல்லாவுலகங்களினும் மேலாகிய மகாசிவலோகம் என்னும் வீட்டுலகின்கண்ணே அழிவின்றி எக்காலமும் வாழ்வார் என்று பொருள்படக் கூறியருளினுர். இவ்வாறே மற்ற உண்மை நாயன்மார்களும் கூறினுர்கள். அக்கினி புராணத்திலே

தீபகம் ரோசகஞ்சைவ மோசகந் தீர்க்ககாமிச |

(அத்துவாதீத பிரமலோகத்தைச் சார்ந்த) சிவதத்துவத்திலே தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகை முதலிய பல திவ்யபுவனங்கள் இருப்பனவாகக் கூறப்படுதலால் மகாநாராயணம், முண்டகம், பிருகதாரணியம், கைவல்லிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே "பிரமலோகங்கள்" என்று பன்மையுறவும் கூறியவாமென்க. சிவோபாசனை செய்யப்பெறும் தானங்களும், பிரமலோகம், சிவலோகம், கைலாசம், சிதம்பரம் எனப்பெயர் படைப்பனவாம் என்பது சிவதத்துவ விவேகம், சிதம்பரபுராண முதலியவைகளாலும், அவற்றுக்கு மூலமாய் நின்ற சுருதிகளாலும் அறியப்படுவனவாம் என்பதையும் யாவரும் யூகித்தறிக. மேலே சொல்லிய ஐதரேய தலவகாரோபநிஷதங்களிலும், தேவார திருவாசக முதலியவைகளிலுஞ் சொல்லப்படும் "சுவர்க்கலோகம்" "அண்டர் நாடு" முதலியன சிவலோகமெனப் பொருள்படுத்தப் படுவனவன்றி இந்திரனுடைய சுவர்க்கலோக முதலியவாகப் பொருள்படுத்தப்படுவனவன்ரும். சிவோபாசனை செய்யும் வைதிக சைவ யோகிகள் இந்திராதியருடைய சுவர்க்கங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்ற கருத்தினுலன்ரே ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் திருச்சாய்க் காட்டுத் திராவிட அருட் சுருதியிலே, "மலர்க்கொன்றைத் தொங்கலா னடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளலவே" என்று கூறியவாற்ருல் அறியப்படும்.

தேப்ரம்மலோகேஷுபராந்தகாலே |

என்றதற்கு, "உமாசமேத சிவபெருமானுடைய காரிய மூர்த்தியாய்க் கொண்டு, எவர் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்ருரோ அவர்கள் வைகுண்ட லோகத்தை அடைந்து அங்குள்ளபோகமெல்லாந் துய்த்து இறுதியாகிய தேகாவசான காலத்திலே பின்னர்ச் சிவலோகத்தை அடைந்து முத்தராகின்ருர்" என்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

தேப்ரம்மலோகேதுபராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே |

என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருளாக

ப்ரம்மலோகே பரஸ்ய ப்ரம்மகல்ப்பஸ்யாவஸாநகாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டாம்ருதசப்தவாச்யம் மகேச்வரம் ப்ராப்ய முச்யந்தி |

பிரமலோகத்தின் கண்ணே யிருந்து பரமாகிய பிரமகற்பத்தின் முடிவுகாலத்திலே சர்வோத்கிருஷ்டராய் அமிர்த சப்தப்பொருளாயுள்ள சிவத்தை அடைந்து வீடுறுகின்ருர் என்றும் கூறுவாருமுளர். அப்பயதீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்ட சிவதத்துவ விவேகமும் இரத்நத்திரய பரீக்ஷையும் (நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்தவாறு) பாசுபத ஞானயோகிகளுக்குப் புநராவர்த்தியில்லை (மீளப் பிறவியில்லை) என்று கூறி, கன்மயோகிகளுக்கு (நிர்க்குணேபாசகர்களுக்கு) மீளப்பிறவியுளது என்று உரைக்கின்றன. மேலே சொல்லியவாற்ருல் "விசுத்த சத்துவர்" என்றது "விசுத்ததேகத்தினர்" மேலும், "பிரமலோகம்" என்றது துரியப் பிரம்ம சிவலோகத்தின் மேலும், "பராந்தகாலம்" என்றது மகாசங்காரகாலத்தின் மேலும் பொருள் செல்லும். பிரதிபந்தத்தினுலே சரீரத்திலே தன்னை அறிதலாம் பிரமஸாக்ஷாத்காரம் எய்தாதவர்கள் (மாயாவாத நிர்க்குண) பிரமத்தின் காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திரராயினேருடைய சத்தியலோகம் வைகுண்டலோகம் கைலாசலோகம் என்பவைகளிலேயிருந்து அந்தக் காரியப் பிரமா முதலாயினேருடைய முடிவுகாலத்திலே பிரமஸாக்ஷாத்கார மடைதலாலாகிய முத்தியை அடைகின்ருர் என்று மாயாவாதோபநிஷதக் கருத்தைத் தழுவி மீளப்பிறவி கொடுக்கும் தாழ்ந்த இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலைக்குப் பொருள் படுத்துதல் சாஸ்திரநுட்ப விசாரமில்லாமையினுலா மென்க. கைலாசம் பலவகைப் படுதலினுல், ஈண்டுக் கூறிய காரியராகிய உருத்திரருடைய கைலாசத்துக்கும் துரியமூர்த்தியாகிய மகா சதாசிவருடைய (மகா) கைலாசத்துக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க.

வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்கள் வைதிக பாசுபதயோகம் வரையிலே பேசுமென வாயுசங்கிதை சொல்வதாலும், அந்த வைதிக பாசுபதயோகம் சிவாத்துவித நிலையாதலினுலும், சிவாத்துவிதச்செல்வராகிய நீலகண்டசிவாசாரியர் (லய போகாதிகாரமூன்றனுள்ளே இலயாவஸ்தையினதாய்)க் குடிலையினின்று வேறுபடாத சிவதத்துவத்திலிருந்தே சிருஷ்டி தொடங்கிக் கூறி, அதனையே முத்திஸ்தானமாக முடித்துப் பேசுதலினுலும், இவர்க்கிசையவே உமாபதி சிவாசாரியர் "நிலவுலகாயுதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்" எனச் சமயங்களையெல்லாம் முதலு மீறுமாகத் தொகுத்துக் கூறினுராக, சைவசித்தாந்தச் செல்வர் லோகாயுதமுதலிய புறப்புறச் சமயம் புறச்சமயம் அகப்புறச் சமயம் என்னும் மூவகைச் சமயங்களின் மேலாய பாஷாணவாதமுதல் சிவாத்துவித மீருகிய அகச்சமயங்கள் ஆறையும்பற்றிப் பேசியவிடத்து இந்த அகச்சமயத்தின் முத்திநிலை அதிகாரயோகலயம் என்னும் மூன்று அவஸ்தைபற்றிய சகள (மகேசன்), நிஷ்கள சகள (சதாசிவன்), நிஷ்கள (சிவன்) என்பது பொருள்படக் கூறினுராதலினுலும், வாதுளாகமம்

சிவதத்வம் மகாசேந நிஷ்களந்த்விதி கீர்த்திதம் |

சிவதத்துவத்தை நிஷ்கள மென்று கூறுகின்றமையானும், துரிய உமாசகாயராகிய நிஷ்கள சிவனுரை இதயாகாசத்தின் கண்ணே வழிபடும் சிவாத்துவித வைதிகபாசுபத யோகிகளுக்கு முத்திஸ்தானம் (பிரமலோகமாகிய) சிவலோகத்துச் சிவசாரூப்பியமே யாதலினுலும், இந்த யோகபாதத்தினுந் தலையானது ஞானபாதமா மாதலினுலும், அது பற்றியே சிவாகமம்

வேதாந்தார்த்தமிதம் ஞாநம் | வேதஸாரமிதந் தந்த்ரம் | சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத் ||

"வேதத்தின் பொருளே இந்த ஞானம் என்றும், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச் சித்தாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் வேதசாரமாயிருத்தலினாலென்றும்," கூறுகின்றமையாலும், இந்த ஞானபாதத்துச் சிவபிரான் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்டை என்னும் ஞானத்திற்சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில்யோகம், ஞானத்து ஞானம் என்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடப்படுவர் என்றும், இந்தக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் மூன்றின் நின்றோர் சுத்த தத்துவ புவனங்களிலே அபரமுத்தராக வைகியவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்றும், அவ்வாறே உண்மை ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்த வித்தை முதலிய அதிகார தத்துவ போகதத்துவ லயதத்துவங்களில் வைகும்மந்திரர் மந்திரேசுரர் முதலாயினோர் புவனத்துச் சாலோக்கிய முதலிய அபரமுத்திப் பேறும் என்றும், வைதிக சைவசித்தாந்த சாஸ்திரமுடையார் சொல்கின்றாராதலினாலும் வைதிக பாசுபத ஞானயோக சிவாத்துவிதிகளுடைய முத்திநிலையும், வைதிக சிவாகம நெறிப்படி ஞான யோகபாதத்து நின்றாருடைய முத்திநிலையும் ஒன்றாய், சர்வசங்காரகாலத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் மகாகைலாச பரப்பிரம மகாசிவலோகத்திலே முற்றுமாமென உணர்க. ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் "ஈக்ஷதிகர்மாதி கரணத்து" "பிரமலோகம்" என்றது பரப்பிரமமாகிய சிவபிரானுடைய லோகம் (சிவலோகம்) என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றார். பிரமலோகம் என்ற உடனே "பிரமதிருச்யம்" என்றேனும், "பிரமமாகிய லோகம்" என்றேனும் "காரியப் பிரமம்" என்றேனும் சுருதி உபப்பிரும்மண சாஸ்திர விருத்தமாகப் பொருள் படுத்தி அநுஷ்டிக்குங்கால் அது காலவிளம்பத்தினாலன்றி நேரே உண்மை முத்திக்கு வழிகாட்டாதெனவும் சாஸ்திரயுக்தமாகப் பொருள்படுத்தி அதன்படி ஒழுகுகின்றோனுக்கு உண்மையாகிய பயன் சித்திக்குமாமெனவும், ஏகான்மவாதிகள் தாம் கீழ்நிலைமுத்தியிலிருந்துகொண்டு மதங்கள் அனைத்தினும் மேலாகிய முத்தியை அடைந்தாராக நினைத்து எழுதுவதும் பேசுவதுஞ் செய்தல் நிலத்திலே கிடப்பான் ஒருவன் தான் இமாசலத்தைக் கடந்து மேன்மண்டலத்தில் ஏறியிருப்பதாக நினைத்துக்கொள்வதுபோலாம் எனவும் யாவரும் உணரக்கடவர், வேதசிரசுகளும் தேவார திருவாசகங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தரவேதமும், திருமந்திரமும் ஒரு கருத்துற மேலே சொல்லியவாறு நின்றனவாம் என்னுங் கருத்தினாலன்றோ, அவ்வைப் பெருமாட்டியார்

தேவர்குற ளுந்திருநான் மறைமுடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணர்.

என்றருளிச செய்தார். அருளியவாறே, அநுபவத்திலும் மேலே உரைத்தவாறு பொருளினால் ஒத்து நிற்பவும் காண்கின்றேம். இதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் விபரீதப்பொருள் பொருத்த முடையனவன்றென்பது அறியப்படும். மேலும்,

பராத்பரதரோப்ரம்ம தத்பராத்பரதோஹரி: தத்பராத்பரதோரீச: |

பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளார் பிரமா என்றும், அவருக்கு மேலாயுள்ளார் நாராயணர் என்றும், நாராயணருக்கு மேலாயுள்ளார் சிவனார் என்றும் சிவஸங்கல்போப நிஷதம் கூறுமாற்றால், "பராந்தகாலம்" என்றதற்குப்பொருள் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வோர் மதத்தாரும் தத்தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட கடவுளுக்கே பொருந்தப் பொருள் செய்வர். பராந்தகாலம் என்றதற்கு விஷ்ணு உபாசகர் நாராயணர் பதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய பிரமப்பிரளய கற்பத்துக்கும், சிவாத்துவிதிகள் சிவபதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய விஷ்ணு பிரளய கற்பத்துக்கும், சைவசித்தாந்திகள் மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினர் என்பது புராணோபப்பிரும்மணங்களால் அறியப்படுகின்றது. சிவாத்துவிதிகளுடைய கார்க்கி ஆகாசம் பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்திலே முடிவதாகப் பிருகதாரணியத்திலும் புராணங்களினும் சொல்லப்படுதலால், வைதிகபாசுபதயோக சிவாத்துவிதிகளும் வைதிக சைவசித்தாந்திகளும "பராந்தகாலம்" என்றதற்குச் சொல்லும்பொருள் விரோதமுறாது பொருத்தமுடையதேயாம்.

(16) அமிர்தம்—ஜாபாலத்திலே "இவைகள் அமிர்தத்தின் (சிவத்தின்) நாமங்களாம்" என்பது பொருள்பட

ஏதாநிஹவாம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி |

என்று கூறினமையால், "அமிர்தம்" என்னும் பதம் சிவத்துக்குப் பெயராகக் கொண்டேம். இவ்வுண்மை சைவபாஷ்யத்து "அந்திராதிகரண" முதலியவைகளால் அறியப்படும்.

V.

(மகா சிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உபதேசித்தமை)

விவிக்ததேசேச சுகாஸநஸ்த:
சுசி: ஸமக்ரீவசிர: சரீர: | (௯)

அத்யாச்ரமஸ்த: சகலேந்த்ரியாணி
நிருத்ய பக்த்யாஸ்வகுரும் ப்ரணம்ய | (க0)

ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்
விசிந்த்யமத்யேவிசதம்விசோகம் | (கக)

அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தரூபம்
சிவம்ப்ரசாந்தமம்ருதம் ப்ரம்மயோநிம் | (கஉ)

தமாதிமத்யாந்த விகீநமேகம்
விபும் சிதாநந்தமரூபமத்புதம் | (க௩)

(இன்னும் வரும்.)

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அறஞ்செயான்றிறம்.

அறஞ்செயான்றிறம், என்றது அறத்தைச் செய்யாதவன் கூறுபாடு; ஈண்டறம்புரியான் கூறுபாடு நுதலிவரும் பலசெய்யுட்டொ குதிக் காயினமையி னிது அன்மொழித் தொகை. அறமாவது தன்னை வந்திரந்தார்க்கும் இரவாதவர்க்கும் அவர் கேளாமுன் குறிப்பறிந்து மனமொழி மெய்களாலும் உதவி செய்தலாம். வினைக்கட்டறுத்தலின் அறமெனப் பட்டது; முதனிலை அறு. தன்னை வந்திரந்தாக் கவர் வேண்டியவற்றை மருது கொடுக்க அறம் உண்டாதலின் இது முன்னதிகாரத் தோடியை புடைத்தாயிற்று.

எட்டிபழுத்த விருங்கனி வீழ்ந்தன்ன
வொட்டிய நல்லறஞ் செய்யாதவர் செல்வம்
வட்டிகொண்டாட் டியேமண்ணின் முகந்திடும்
பட்டப்பதகர் பயனறியாரே.

(பொழிப்புரை.) தம்முயிர்க்குறு துணையாகப் பொருந்திய அறம் புரியாதவரது பொருள் எட்டிமரம் பழுத்தபெரும் பழங் கீழ் விழ்ந்ததுபோலாம்; அப்பொருளையும் வட்டியால் மிகப்பெருக்கி நிலத்துட் புதைத்து வைக்குங் கீழ்மக்கள் அப்பொருளா லெய்தும் பயனையறிந்திலரந்தோ! எ-று.

(குறிப்புரை.) மா பழுத்த பழம் கீழ்வீழாது மேலிருந்தழியெய்தற் கருமையாம் போலாது எட்டிப் பழங்கனிந்து கீழ்விழினும் அதனாற் பயனின்றாமாறுபோல இவறித்திரட்டுவார்க்குச் செல்வம் அத்துணையெளிதிற் கிடைக்கப் பெறினும் அதனாற் பயனின்றென் றுவமைகொள்க. இன்ன வியல்புடையார் பொருள் நிலையுதலின்றிக் கேடுறுதலின் அந்நிலையாமையை விளக்கச் செல்வம் எனப்பொருட்குப் பெயர் கூறினார். வட்டி, பொருட்பயனுறுவார் அஃதுடையார்க்குக்கொடுக்கும் மேற்பொருள். முழுச் செல்வச் செலவான் எய்தும் பயனை யொழிக்கினும், அப்பொருட்கு வரும் வட்டியானுதல் அறம் புரியாதும், அறமொழியினும் தாமுந் துய்க்காதும் வாளா மண்ணுக் கிரையாக்குதல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்பார் வட்டிகொண்டாட்டியே மண்ணின் முகந்திடும் பட்டப்பதகர்பயனறியாரே என்றார். கொண்டு மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு; இதுவே பிரயோக விவேக நூலார்க்குங் கருத்தாதல் "கூறியவை யிரண்டானொடு" என்றதுறைக்கு அவருரைத்த வுரையானுணர்க; சேனாவரையரும் இதுபோல்பவற்றைச் சொல்லுரு பென்பர், ஆட்டல், ஈண்டுப் பெருக்கல், முகந்திடும் ஒரு சொன்னீர்மைய. இச்சொல் அப்பொருட்டாதல் "வேலாண் முகத்தகளிறு" எனுந்திருக்குறளில் பரிமேலழகர் உரைத்தபொருட் கருத்தானுமுணர்க. பட்ட என்பது மிகுதியை யுணர்த்தும் ஒருரிச்சொல்; சட்டவென்பதுபோல; "பட்டப் பகல்" என வரும் வழக்குகளானு முணர்க. இவறன்மை யுடையார்க்குச் செல்வப் பேறும் அஃதிலார்க்கு வறுமைப் பேறுங் கைகூடிய தென்னை யெனின்;—கழிந்த பிறப்புக்களில் செல்வம் பெறுதற்காம் வினை நிகழ்த்தியதும், அறிவு பெறுதற்காம்வினை நிகழ்த்தியதும் இப்பிறப்பில் முறையே வந்தவர்களைப் பற்றினமையானென்றுணர்க; "இருவேறுலகத்தியற்கை" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். அற்றேல், ஊழிருந்தபடி யவரிம்மையில் ஒழுகுதலின் அவரை யறம்புரியா ரென்றெள்ளல் சாலாதாம் பிறவெனின்;—அற்றன்று. உம்மையில் தம்முரிமை யறிவால் நிகழ்த்திய வினைப் பயனே யீண்டைக்குநுகர்ச்சியா மாதலின், இம்மை யறிவாற் செய்தலே கீழ்ப்பிறப்புக்கு நுகர்ச்சியாம்; ஆதலால், ஊழின்வழித் தம்முரிமை யறிவால் ஈண்டும் பிறாண்டும் வினைநிகழ்த்தல் யார்க்கண்ணும் இனிது காண்டலின் அது சாலுமென்றுணர்க. தாமுநுகராது பிறர்க்குமுதவாது வைக்குஞ் செல்வம் பயனின்றென்றவாறும். (க)

ஒழிந்தனகாலங்களூழியும் போயின
கழிந்தனகற்பனை நாளுங் குறுகிப்
பிழிந்ததுபோலத் தம்பேரிடரியாக்கை
யழிந்ததுகண்டுமற மறியாரே.

(பொ-ரை.) காலமுலந்தன; ஊழியும் எத்தனையோ சென்றன; மனத்தாற் செய்யப்படுங் கற்பனைகளு மறைந்தன; ஒருகாலைக் கொருகால் உடல் நுணுகித் துன்பத்திற்கு நிலைக்களமான தம் யாக்கைகள் அழிந்தன; இவ்வியல்பெல்லாம் அறிந்து வைத்தும் மக்கள் அறம் புரிந்ததனா லெய்தும் பெரும் பயனை யறிந்திலர்; எ-று.

(கு-ரை.) காலம் இறைவனாலன்றிப் பிறரால் வரம்பறுக்கமுடியாதது. ஊழிகாலத்தின் சினை கற்பனையாவது யாம் மாளிகைகட்டுது மென்றும், அரசாளுது மென்றும், பெரும் பொருளீட்டுது மென்றும், பேரரசையும் பணிகொள்ளுதுமென்றும் வறியனாவான் கருதுதல். உயிர்க்கு நிலைக்களமான உடல்பல. பல் பிறப்புக்களினு மழிந்தபடினும் உயிர் நித்தமாதலின் தம்பேரிடர்யாக்கை யழிந்த என்றார். இப்பிறப்பில் நம்முடல் பல வழிந்தனவென்றறிய கில்லேமெனின்;—பலர் இறந்து படுதலைக் கண்கூடாயறிதலானும், இது போலவே கருதலளவை வாயிலாகப் பலவுடல் பல்பிறப்புக்களினும் அழிந்தமையறிதலானும் அது தெற்றெனத் துணியப்படுமென்க. அழிந்த, பலவின்பால் தெரிநிலை வினைமுற்று, அகரவீறு தொக்கது. அது சுட்டு; முதனான்கடியினும் போந்தவற்றைக்குறித்தலின். அற்றேல் பலவறி சுட்டாற் கூறாது ஒன்றறி சுட்டாற் கூறியதென்னை யெனின்;—காலம், ஊழி, கற்பனை, யாக்கை முதலியனவெல்லாம் அழிதற்றொழிலான் ஒத்தலின் அவற்றை யெல்லாம் ஒன்றுபடுத்து ஒன்றறிசுட்டாற் கூறினா ரென்க. செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்துப் பிறிதோர்கால் எடுத்துக்கோடு மெனினும் எல்லாம் அழிதன் மாலையவாயிருத்தலின் அது சாலாதென்பார் மேற்செய்யுளில் கூறியதற்கு இச் செய்யுளில் ஏதுக்கூறினார். (உ)

அறமறியாரண்ணல் பாதநினையுந்
திறமறியார் சிவலோகநகர்க்குப்
புறமறியார்பலர் பொய்ம்மொழிகேட்டு
மறமறிவார்பகை மன்னிநின்றாரே.

(பொ-ரை). சிலர் அறத்தினால் விளையும் பயனறியாமையின் இறைவன் திருவடி பரவும் பேற்றையுமறியார்; அஃதறியாமையின் இறைவன் திருநகர்ப் புறத்தணுகும் புண்ணியமிலராகிப் பழிபாவங்களைச் செய்வார். பலருடைய பொய்யுரைகளைக்கேட்டு மறத்தை யன்றிப் பிறிதொன்றையு மறியார்; அவர் இறைவனுக்குப் பகைவராய் நிலைத்துநின்றார்; இதென்கொலோ! எ-று.

(கு-ரை). அறத்தினால் விளையும் பயன், இம்மையிற் புகழுடம்பு நிறுத்தலும், துறக்கத்தின்கட் பல்வகைப் போகங்களையும் உளங்கொளத்துய்த்து அதில் உவர்ப்புற்று மெய்யுணர்ந்து இறைவன் கழல்சேறலுமாம். இறைவன்கழல் அடைவார்க் கிஃதொரு தலையான் வேண்டுதலின் "அறமறியார்" என்றதன்பின் 'அண்ணல் பாதநினையுந் திறமறியார்' என்றார். 'சிவலோகநகர்க்குப் புறமறியார்' என்றமையின் நிரயத்தகவயிற் கிடப்பா ரென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெற்றாம். 'பலர் பொய்ம்மொழி' என்றது உலகாயிதர் கூறுவன. அவர் இருவினையும், கடவுளும், உயிரும் இல்லையென்றும், நஞ்செவ்வறிவாலும் புரையறிவாலுஞ் செய்வனவே இருவினையென்றும், மடவாரே கடவுளென்றும், அவர்மாட்டுத் துய்க்குமின்பமே பேரின்பமென்றும், நாற்பூதங்களும் மயங்குமயக்கத்தின்கட் டோன்றுவதே உயிரென்றும், நாளும் நமக்காவனவற்றையே தேடிக் கோடலன்றி யறம்புரிதல் பயனற்றதென்றும் பிறவாறும் உரைப்ப. மறம், பாவம். இறைவன் விதித்தவற்றை ஒரீஇ நடந்து தமக்குறுதி யல்லாதனவற்றைத் தேடுவார் இறைவனுக்குப் பகைவராவரென்று கூறினார். (௩)

இருமலுஞ் சோகையுமீளையும் வெப்புந்
தருமஞ் செய்யாதவர் தம்பாலதாகு
முருமிடி நாகமுரோணிகழலைத்
தருமஞ் செய்வார்பக்கற் றாழுகிலாவே.

(பொ-ரை.) அறம்புரியார் பல்வகைநோயாற் பிணிக்கப்பட்டுத் துன்புறுவர்; அறம்புரிவார்மாட்டு அவை தங்கா; எ-று.

(கு-ரை.) இருமல், காசம்; சோகை, குருதியை யுறிஞ்சியுடல் வெளிறப் பரவுவதொரு நோய்; ஈளை, உயிர்ப்புக் காசம்; வெப்பு, சுரநோய்; உரும், உரு மேற்றான் வருந்துன்பம். இடி, இடிவிழுதல். நாகம், பாம்புகடித்தல்; உரோணி, ஒருநோய், கழலை, குருதிக்கட்டி. தருமஞ் செய்யாதவர் பாவமாவன செய்தலின் இந்நோய்கள் வருதல் அவர்க்கொரு தலையென்றுணர்க; "அறத்தினூஉங்காக்கமு மில்லையதனை, மறத்தலினூஉங்கில்லைகேடு" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். தாழுதல், தங்குதல்; "தாழ்துணைத் துறந்தோர் தனித்துயரெய்த" என்புழியும் இவ்வாறே பொருள் கூறினார் அடியார்க்கு நல்லார். இதில் அறமறப்பார்க்கு வருந்தீங்கு கூறினார். (௪)

பரவப்படுவார் பரமனையேத்தா
ரிரவலர்க்கீதலை யாயினுமீயார்
கரகத்தேநீராட்டிக்காவை வளர்க்கார்
நரகத்தினிற்றிரோ நன்னெஞ்சினீரே.

(பொ-ரை.) தீயநெஞ்சினையுடையீர்! தேவரானும் யாவரானும் பரவப்படும் எம்பெருமானை வழுத்தாதும், நும்மை வந்திரப்பார்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றை யீயாதும், குண்டிகை யவ்வளவு நீர் முகந்துகுத்து இளமரக் காவை வளர்க்காதும் நரகத்திற்பட்டுத் துன்புறவா போகின்றீர்; எ-று.

(கு-ரை.) இறுதியொழிந்த வினைமுற்றுக்களை வினையெச்சமாகத் திரிக்க. 'நன்னெஞ்சினீரே' இழிப்புக் குறிப்பு; "தேவரனையர் கயவரவருந்தா, மேவன செய்தொழுகலான்" என்பதிற்போல. "இரவலர்க்கீதலையாயினுமீயார்" என்றார், இரவலர் எனுஞ் சொல்லே இரவை வல்லாரெனத் தெரித்தலானும், அத்துணையரிய தொழிலை மேற்கொண்டு தம்மை வந்தடைந்தார்க்கு அவர் வேண்டியவற்றை யீயாமை பெரிதும் வன்கண்மையுடைத் தாகலானும்; "இரந்து முயிர் வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து, கெடுகவுலகியற்றியான்" என்றிரவின் வன்பாட்டை ஆசிரியர் பெருநாவலருங் கூறினார். என்றால், தாமே ஒருவரைத் தேடியளிக்கும் அறத்தைச் செய்யாவிடினும் இரவலரை மறுத்துரைக்கு மதன்மேற்பட்ட பாவமொன்றின்றென்றபடியாம். அத்துணைவன்கண்மை யுடையார் உயிர்கண்மாட்டன்புறுதலும், இறைவனடிதொழுதலும் மறந்துஞ் செய்யாரென்பதாம். இளமரக்கா வழிப்போவார்க்கு நீருநிழலும் பயந்து இன்பஞ் செய்தலானும், இறைவன் பூசனைக்காம் நறுமலரும் குழையுமுதவலானும் அதை வைத்தல் பெரும்பயன் பயக்கு மென்க. (௫)

வழிநடப்பாரின்றிவானோருலகங்
கழிநடப்பார் நடந்தார்கரும்பாரு
மழிநடக்கும் வினைமாசறவோட்டிட்
டொழிநடப்பார்வினை யோங்கிநின்றாரே.

(பொ-ரை.) வானோருலகத்திற்குப் போகும் வழியிற்சேறலின்றி அது கழிய இருளுலகத்திற்கு நடப்பார் வினைக்குட்பட்டார்; தம்மியல்பழியவரும் வினைமாசுதீர்த்து அஃதொழிய நடப்பார் வினைக்கு மேலோங்கி யறஞ்செய்வோர்; எ-று.

(கு-ரை.) அருத்தாபத்தியான் வினைக்குட்பட்டா ரென்பது வருவித்துரைத்தாம். கரும்பார், ஒருவகை நிரயம்; அதில் இருள் செறிந்திருத்தலின் அப்பெயர் போந்தது; "ஆரிருளுய்த்துவிடும்" என்புழியும், பரிமேலழகர் இவ்வாறே யுரை கூறினார். அறஞ்செய்வாரே வினைமாசுதீர்ப்பா ரெனப்படுவார், ஏனையோரன்னரல்ல ரென்பதாம். வினைமாசு பண்புத்தொகை. கழி, அழி, ஒழி எனும் வினையெச்சங்களின் ஈறுமெய்யொடுந் தொக்கன. வினையோங்கி, குவ்வுருபும் மேலும் விரிக்க, குவ்வுருபு எல்லைப்பொருளதாய் விரிந்து நின்ற மேல் என்னும் இடப்பெயர் கொள்ளும்; என்னை? 'இரண்டு நான்கைந்தொடு மெழுமே நீக்கம்" என்றார் இலக்கணக்கொத் துரையாசிரியராதலின். (௬)

கனிந்தவரீசன் கழலடிகாண்பர்
துணிந்தவரீசன்றுறக்கமதாள்வர்
மலிந்தவர்மாளுந் துணையுமொன்றின்றி
மெலிந்தசினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந்தாரே.

(பொ-ரை.) அறத்தான் அன்புகனிந்தவரே இறைவன் வீட்டின்பத்தை யெய்துவர்; அறந்துணர்ந்தவரே இறைவன் துறக்கத்திற்கு அரசராவர்; இங்ஙனமின்றிச் செல்வத்தைப் பெருக்கித் தாமே யுண்டு களித்துப் பொலிவெய்தினோர் இறுதிக் காலத்துத் தம்மைத் தாங்குந் துணையைக் காணாது தாம் மெலிதற்குக் காரணமான கூற்றுவன் சினத்தீயினுட் கிடந்தழிவர்; எ-று.

(கு-ரை.) இம்மையிற் புகழ்பொருள்பற்றி யறம்புரியாது அன்பின் வழித்தாக ஓவாது அறஞ்செயப்படுதலான், அன்புதழும் பேறி ஏனையுலகவின்பங்களிற் கருத்துறாது பேரின்பம் பயக்கும் இறைவன் கழலடியை யெய்துவ ரென்பது பற்றிக் 'கனிந்தவ ரீசன் கழலடி காண்பர்' என்றார். இதன் மேன் மூன்றுசெய்யுளானும் அறம்புரிவார்க்கு வருமின்பமும் அது செய்யாதார்க் குறுந்துன்பமுங் கூறினார். (எ)

இன்ப மிடரென் றிரண்டுற வைத்தது
முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது
இன்ப மதுகண்டு மீகிலாப் பேதைக
ளன்பிலார் சிந்தை யறமறி யாரே.

(பொ-ரை.) இம்மையில் நுகரும் இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணமாவது உம்மையிற்செய்த நல்வினை தீவினையே யென்பதியாவர்க்கு மொப்ப முடிந்தது; இம்மை அறம்புரிதலான் வரும் நல்வினையும் கீழ்ப்பிறப்புக்களில் இன்பத்தையே பயக்குமென்பதைக் கண்டு வைத்தும், இரவலர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் ஈயாப் பேதைகள் தாமே தம்மீது அன்பிலர்; அதுவேயன்றியும், சிந்தையினும் அறத்தினியல்பறியார்; எ-று.

(கு-ரை.) உலகாயிதர் முதலாயினார்க்கு ஊழுண்மை உடம்பாடின்மையின் யாவர்க்கு மொப்பமுடிந்த தென்றல் அவ்வியாத்தியென்னுங் குற்றமுடைத்தா மெனின்;—அறியாது கூறினாய். எச்சமயத்தாரேனும் தாந் துன்புறுங்கால் தங்கொள்கை மறந்து "இது எம்மூழ்வினைப் பயன்" என்றுரைத்தல் காண்டுமன்றே? உலகாயிதர் வாய்மதங்கொண்டூழின் றெனக்குழறித் திரியினும், அவர்க்கும் அம்மன நிகழ்ச்சி நிகழ்தல் நுண்ணிதின் ஆராய்வார்க் கினிது விளங்கும். ஊழுண்மைகாட்சியானுங் கருதலானும் அறியவேண்டாது மக்கட் கியல்பில் புலப்பட்டுக் கிடக்கு முண்மை உலகவழக்கினுள் யாவர்மாட்டும் அறிந்து கோடலெளிதேயா மென்க. மக்கட்கியல்பில் நிகழும் இத்தகைய உண்மைகள் பிறசமயத்தாற் கூறப்படுவனவன்றிச் சைவசித்தாந்தத்தாற் கூறப்படுவன வென்பதூஉம் நடுவுநிலைமையோ டறியலுறுவார்க் கினிது விளங்கும். பின்னைச் செய்த நல்வினையால் இம்மையில் இன்பமும், தீவினையால் துன்பமும் போதரலின், இம்மையில் அறம்புரிதலாகிய நல்வினை செய்தார்க்கு ஏனைப் பிறப்பில் இன்பமே நிகழுமென்பது உம்மைப் பிறப்பில் நிகழ்ந்தநிகழ்ச்சிபற்றி யறிந்து கோடலின் 'இன்பமது கண்டும்' என்றார். அறிவுடைமைக்குப் பயன் தமக்கு இன்பம் பயப்பவற்றை விரும்பிச் செய்தலுந் துன்பம் பயப்பவற்றை நீத்தலுமாம். கீழ்ப் பிறப்புக்களில் தமக்குத் துன்பம் பயக்கும் அறஞ்செய்யாமையை யிவர் விரும்பிச் செய்தலின் 'ஈகிலாப்பேதைகள்'

என்றார். அறம்புரியாமையாற் பிறர்மாட் டன்பிலராகிய இவர் தம்மாட்டும் அன்பிலரென்றபடியாம்; "தன்னைத்தான் காதலனாயினெனைத் தொன்றுந், துன்னற்க தீவினைப்பால்" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். இன்பமென்று இடரென்று எனக்கூட்டுக; என்னை? "என்று மெனவுமொடுவு மொரோவழி, நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடோறு நேரும்" என்றாராகலின் "பெயர்ச்செல் வெண்ணே யென்றாவெனா வெண், ணான்குந்தொகைபெறும்" என்பவாகலின், இரண்டெனத் தொகை கொடுத்தார். இச் செய்யுளில் பிறர்க்கறஞ்செய்யார் தமக்குத் தீங்குசெய்தார் என்று கூறினார். (அ)

கெடுவது மாவதுங் கேடில் புகழோ
னடுவல்ல செய்தின்ப நாட்டவு மொட்டா
னிடுவது மீவது மெண்ணுமி னின்பம்
படுவது செய்யிற் பசுவது வாமே.

(பொ-ரை.) நடுவாற்பொன்றாப் புகழுடையான் தன்னடுவுநிலைமையின் வழீஇத் தனக்கின்பந்தருமேனும் சிலர்க்குத் தீமையும் சிலர்க்கு நன்மையுஞ் செய்து தனக்கின்பத்தை நிறுத்தான், அது பின் துன்பம் பயத்தலின்; அதுபோல, இடுதலும் ஈதலுஞ் செய்யக் கருதுமின், அது இன்பமே பயத்தலான்; அதுவன்றி யின்பங்கெடுவது செய்யின் அது நடுவுநிலைமையில்லா உயிர்களின் செய்கையாம்; எ-று.

(கு-ரை.) நடுவுடையான் "பகுதியாற்பாற்பட் டொழுகு"தல், யாவர் மாட்டும் ஒருபடித்தான அன்புடைத்தாதல். அதுபோல யாவர் மாட்டும் இன்பந்தருவனவற்றையே நிகழ்த்துக எனவுவமைகொண் டாசிரியர் ஆணைதந்தா ரென்றுணர்க. பதியினியல் பியாவர்க்கும் இன்பமாவனவற்றையே புரிதலும், பசுவின்றன்மை யாவர்க்குந் துன்பமாவனவற்றையே புரிதலுமாம். மலத்தினீங்கிச் சிவத்துவமெய்த வேண்டுவார் பசுவின்றன்மைகளை விட்டுப் பதியின்றன்மையான அறம் புரியக்கடவர் என்றவாறும். நாட்டவு மொட்டான் என்னுமிருசொல்லும் "என்னைவாட்டந் திருத்துவதே" என்ற திருக்கோவையாரிற்போல ஒரு சொன்னீர்மைய. இடுதல் சிறப்புவினை. சாத்தற்குச் சோறிட்டான், முக்கண்மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான் என்பவற்றிற்போல. ஈதல் பொதுவினை. இடுதல் வினை யார்மாட்டும் வரும். ஈதல் இழிந்தோன்கண் வரும். படு, கெடு; "எற்படவருதியர்" எனுங் குறிஞ்சிப் பாட்டிற்போல. பசு, பாசத்தாற் பிணிக்கப்பட்டது. இதனான் முத்தியெய்துதற்கு வாயில் அறமே யெனவற்புறுத்தார். (கூ)

செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்
புல்லறி வாளரைப் போற்றிப் புலராதே
யில்லங் கருதி யிறைவனை யேத்துமின்
வில்லிற வெய்த விற்குறி யாமே.

(பொ-ரை.) இவர் செல்வர் எனக்கருதி யிவறன்மையுடைய புல்லறிவாளரை வணங்கி மக்கட் பிறவிப் பயனிழக்காது வீடுபேற்றின் பொருட்டு முக்கட்பெருமான் திருவடி பரவுமின்புலவீர்காள்! அவ்வாறு செய்திரேல், வில்லொடிய எய்த

குறிதப்பாமைபோல் நமக்கு வீடுபேறு ஒருதலையான் எய்
தும்; எ-று.

(கு-ரை.) இவறன்மையுடையார்க்குக் கழிந்த பிறப்பிற்
செய்ததவத்தாற் கிடைத்த பொருண்மிகுதிபற்றி யவர் அறி
வுடையராயு மிருப்பரெனக் கருதிச் சேறற்க, அவர் நல்
லறிவுவேண்டித் தவஞ்செய்யாமையின் என்பார் 'புல்லறி
வாளரைப் போற்றிப் புலராதே' என்றார். பல்வகைப் பிற
வியுள்ளும் சிறப் புணர்ச்சியுடைய மனனுணர்வுடைய பிறவி
மக்கட் பிறவியேயாதலான் அதுகொண்டு வீட்டுநெறியெய்த
ற்கு முயல்கவென்பார் 'இல்லங் கருதியிறைவனை யேத்து
மின்' என்றார். பிறவும் மன்னுணர்வுடைய வெனப்படு மா
யினும் அவற்றிற் கம்மனனுணர்வு சிறப்புற நிகழாமை முதற்
பத்திரிகையில் "உயிரினோடுணர்வுவாயில்" எனுஞ் சித்தியார்
செய்யுளுரையிற் கூறிப்போந்தாம், ஆண்டுக்கண்டுகொள்க.
பிறவும் இல் எனப்படுமேனும் அழியாது என்றும் உள்ளது
வீடேயாகலான் ஈண்டது வீட்டை யுணர்த்திற்று. புலராதே
வினையெச்சம், அறம்புரியாரை யடுத்துவாழும் இரவலர்க்கு
ஈண்டாசிரியர் உபதேசமொழி யறிவுறுப்பா ராயினர். இவ
றன்மையுடையார் கொடார்; கொடுக்கினும் அவர் தரும்பொரு
ளினும் அழியாப் பெரும்பொருள் தரும் இறைவனையேத்துமி
னென்றபடியாம். இதனான், இரவலர்க்கு நன்மை கூறினர்
ஆசிரியர் திருமூலனா ரென்க. (ய)

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் அளவையுரை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அனாதியே யமலனாய
    வறிவனூ லாகமந்தான்
பினாதிமா றின்றிப்பேண
    றந்திர மந்திரந்தான்
மனாதிகளடக்கித் தெய்வம்
    வழிபடும் வாய்மையாருந்
தனாதியீறிலாதான் றன்மை
    யுணர்த்துத லுபதேசந்தான்.

(கருத்துரை) 'காண்டல்வாயில்' எனுஞ் செய்யுளிற் பகுத்
துரைத்த முறையே காண்டல் கருதல்களி னிலக்கணங் கூறி
யீண்டுரையளவைப் பாகுபாடான தந்திரம் மந்திரம் உபதே
சம் என்பவற்றின் இலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொழிப்புரை.) இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவனா
கிய இறைவன் உரைத்தருளிய ஆகமந்தான் கன்மகாண்
டம், உபாசனாகாண்டம், ஞானகாண்டம் என முத்திறத்த
தாம்; அவற்றுள் கன்மகாண்டம்பற்றி முன்பின் மாறுகோளி
ன்றி மயக்கறுத் துணர்தல் தந்திர வுரை எனப்படும்; உபாச
னாகாண்டம்பற்றி மனம் பொறிவழிச் செல்லாதடக்கி முதல்
வனை வழிபடுதல் மந்திர வுரை யெனப்படும்; முதலுமிறுதி
யுமில்லா இறைவன், உயிர், மலம் இவற்றின் றன்மைகளை
மாணாக்க னுளங்கொள வுணர்த்தல் ஞானகாண்டம் பற்றிய
உபதேச வுரை யெனப்படும்; எ-று.

(குறிப்புரை.) இறைவன் நூலுரைத்தா னென்றல் பொ
ருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய், மலத்தின்
வாய்பட்டு அறிவின்றிக் கிடந்த உயிர்க்குக் கருவிகளைக் கொ
டுத்துச் சிறிதறிவை விளக்கு மிறைவன், அது கருவிபெற்
றுழியே எல்லா முணரப் பெருமையான் அது தன்னியல்புந்
தலைவ னியல்பும் அறியத் தெருட்டுதற் பொருட்டு நூலுரை
த்தா னென்று கோடுமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண்
டைய தென்க. அது கிடக்க, வேதம் சுயம்புவா யுள்ளது,
முதல்வனுரைத்தா னென்றல் வேண்டா என்று கூறும் ஒரு
சாரார் மதம்பற்றி யவ்வாறு கோடற்கண்வரும் இழுக்கெ
ன்னையெனின்;—வேதம் என்பது உண்மைப் பொருளை யறி
வுறுக்கும் எழுத்தானாய சொற்கூட்டமே யன்றிப் பிறிதன்
றே! சொல்லென்பது பொருளை யறிதற்கிட்ட குறியீடன்
றிப் பிறிது மன்றே! ஆகவே, பொருளைக் கண்டா னொரு
வன் அதற் கொரு குறியிட்டாளுமாறுபோல, இறைவனும்
பொருளை யறிவுறுத்தற் கிட்ட குறியீடே வேதமெனப் பட்
டது. அங்ஙனங் குறிதந்துரைப்புழி ஆதியும், அவ்வுரை கழி
ந்துழியந்தமு முடைத்தாகலான் அது சுயம்புவாதலும் நித்
தியமாதலும் யாங்ஙன மென்பது. அற்றேல் அதை நித்திய
மென்றுரைத்த கருத் தென்னை யெனின்;—நித்தியமும் சுய
ம்புமல்லாவதை உரைக்கும் பொருள் நித்தியமுஞ் சுயம்பு
மாகவுள்ளதாகலானும், அப்பொருட்குத் தொடர்ப்பாடுடைய
உணர்வு தோன்றுதலின் இடையிடை யழிந்துறுமஃது (வே
தம்) மறித்து மறித்து முரைக்கப்பட்டு வருதலானும் அவ்
வாறு சொல்லப்பட்ட தென்றறிக. "சொல் லென்பதுபொ
ருளுந் தானும் பேதமின்றி யபேதமாதற் குரியது" என்பா
ருமுளரா லெனின்;—பொருள் என்பது அழியாது என்று
முள்ளதுவாம், சொல்லென்பது இடையிடையே யழிந்துறு
வது. அத்தகைய பொருளுஞ் சொல்லும் ஓரிலக்கணத்தவன்
மையின் அவை அபேதமாதல் யாங்ஙனம். சொல்லுரைத்
துழிப் பொருளுணர்வு தோன்றுதலானும், பொருளைக் கண்
டுழிச் சொல்லுணர்வு பெறுதலானும் இரண்டும் அபேதமா
மெனின்;—ஆண்டுச் சொல்லுரைத் துழிப் பொருளே தோ
ன்றுது பொருளி னுணர்வு தோன்றுதலானும், அச்சொல்லு
ரையாதவழி யவ்வுணர்வு தோன்றாமையானும் இதுபோல
வே சொல்லுணர்வும் பெறுதலானும் அவ் வுணர் வெழுப்பு
தற் கருவி சொல்லாமன்றிச் சொல்லே பொருளாகாமையா
னும் அஃதடா தென்பதாம். சொல் பேதமாமென்பதும் பொ
ருந்தா தென்றுணர்க. சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமா
மென்பதூஉம் அவ்வாறுயினும் அவற்றிடை நிகழுமுணர்
ச்சி சொல் கருவியாநிற்றலாற் பெறப்படுவ தென்பதூஉம்
ஈண்டுக் கூறியவாற்றா னினிது விளங்கும். சேனாவரையர் சொ
ன்னிகழ்ச்சிக்கும் பொருளிடமே யாமென்று கூறினரா லெ
னின்;—சொல்லின் பொருட்டுப் பொருள் நிற்காது, பொரு
ளின் பொருட்டே சொல் நிற்றல் கண் கூடாயறியப் படுத
லின் அவ்வுரை போலி யென்றொழிக. பொருளுணர்தற்குச்

சொல் கருவியா மென்றறிக. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் அவர் "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே, யஃறிணையென்மனாரவரலபிறவே, ஆயிரு திணையினிசைக்கு மனசொல்லே" எனுந்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் குரைத்தவுரையா னுணர்க. இந் நுணக்கங்களையறியாத பிரயோக விவேகாசிரியர் நச்சினார்க்கினியா ரறியா துரைத்தா ரென்பர். இன்னும் "'பொருண்மை தெரிதலுஞ் "சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லினாகும்' எனக் காரணமாக "வும், 'கொடையெதிர் கிளவி' எனச் சம்பிரதானமாகவும், "'முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—மிருமொழி "மேலு மொருங்குட னிலையலும்' என அதிகரணமாகவும், "'அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்' 'ஆடூஉ வறிசொன் "மகடூஉவறி சொல்' 'முதலறிகிளவி சினையறிகிளவி' 'அம் "மகேட்பிக்கும்' எனக் கருத்தாவாகவும் சொல்லைக் கூறுவர், "அவை யெல்லாம் உபசார மென்க. 'கமநிறைந்தியலும்' "'உருவுட்காகும்' 'செல்லலின்னலின்னாமையே' 'எல்லே "விளக்கம்' 'கொல்லேயையம்' எனச் சொல்லும் பொருளும் "பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், தொல்காப்பியர்க்கும் "அதுவே கருத்தென்க" என்றுங் கூறினார். சொல்லைக் காரணமாகவும், கொள்வோனாகவும், இடமாகவும், கருத்தாவாகவும் கூறிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஒற்றுமையாகவுங் கூறியிருக்க இவற்றுள் ஒற்றுமையாகக் கோடலே யவர் கருத்தென்பதிவரியாங்ஙன மறிந்தார்? கரியுரைத்தலின்றி யிதுவே யவர் கருத்தென்று தன் மதம் நிறுவவுரைத்தல் வழக்குநெறியன்றென மறுக்க. பெயரியலுட் சொல்லிலக்கணங் கூறிய வெடுத்த 'பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லினாகு மென்மனார் புலவர்' எனுஞ் சூத்திர யாப்பின் கண்ணே யாசிரியர் தொல்காப்பியனார், காரணமுதலியவற்றுட் சொல் இன்னதா மென்றுங் கூறுவரன்றிப் பிறாண்டுக் கூறுவரல்லர். சொல்லிலக்கணங் கூறுமிச் சூத்திரம் சொல்லைக் காரணமாகவே கொண்டதென்பது அவர்க்கும் உடன்பாடாதலால் இதுவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தென்றுகோடும். இஃதொழியப் பிறாண்டுக் கூறியவே உபசாரமா மென்றறிக. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தறிந்து ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியா ருரைத்தனராக நடுவுநிலைமையோடந்நுணக்கத்தையாராய்தலின்றி வடமொழி மதத்தைத் தமிழ் நூலுட்கொண்டுவந்து புகுத்தப் பிரயோக விவேகாசிரிய ரிங்ஙன முரைத்தாராதலின் அவர் உரைபோலி யென்றொழிக. இதனால் தொல்லாசிரியர்க்குச் சொல்பொருளை யுணர்தற் கருவியேயாமென்பது துணிவென்றறிக. முதல்வனருளிய நூல்கள், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், இறையனாரகப் பொருள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், தேவாரம், சிவஞானபோதம், திருக்குறள் முதலியவும் பிறவுமான தமிழ் நூல்களும் வேதசிவாகமங்களும் பிறவுமாகிய வடமொழி நூல்களுமாம். அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமிறைவனூலென்றதென்னை! அவற்றையாக்கியோர் குறுமுனியுந் தொல் காப்பியருமன்றோ வெனின்;—அறியாது கூறினாய், அகத்தியனார், வடமொழிச் சங்கத்தார் செருக்குற்றமையின் அவரொடுகலாய்த்து முருகவேளை "வடமொழியினு மினிய மொழி யொன்றெனக்குத் தருக. யான் செருக்குற்றவிச்சங்கத்தாரை வேறற்கு" என்றிரக்க இயலிசை நாடக மெனப் பாகுபட்டுக் கிடந்த தமிழ் மொழியை யவர்க்கறிவுறுத்து இம்மொழி தென்னாட்டில் மிக்கு நடை பெறுகின்றது ஆண்டுச் சென்றிதைப் பெருக்குக. எனக் கூறினராக அதைப்பெற்று வடமொழிச் சங்கத்தாரைப் புறக்கொடை கண்டு தென்னாடு போந்து மலயமிசை யிருந்து முருகவேள் தனக் கறிவுறுத்த இயலிசை நாடகப் பகுதிகளை வரிவடிவாக்கித் தொல்காப்பியர் முதலாயினோர்க்குக் கற்பித்தா ரென்பவாகலின், அகத்தியம் இறைவனருளிய நூலேயாமென்க. அவற்றைப் பாகுபடுத்தித் தன்பெயர் நிறுவினார் அகத்தியரென்க. அவ்வகத்தியத்துட்கூறிய முப் பகுதிகளும் பலபடவிராய்க் கிடந்தமையாற் சிற்றறிவுஞ் சின்னாளுமுடைய மக்கட்கவை முழுதுமுணரக் கூடாப் பெருநூலா யிருந்ததது. இருந்தது கண்டு தொல்காப்பியர் அவ்வகத்தியத்துட் கிடந்த இயற்றமிழை வேறு பிரித்து நெறிப்படுத்துத் தொகுத்தாராகலின் அது தொல்காப்பிய மென அவர் பெயர்பெற்று நிலவிற்றென்றலின் அதுவு மிறைவனருளிய நூலேயாமென்க. இதுபற்றியன்றே தொல்காப்பியரோ டொருங்கு கற்ற மாணாக்கரும், தொல்காப்பிய மரங்சேற்றவைக் களத்திருந்தது கேட்ட வருமான ஆசிரியர் பனம்பாரனார் புலமியற்றி யென்னாது "முந்துநூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப், புலந்தொகுத்தோனே" என்றுபாயிரத் துரைத் தருளினார். அல்லதூஉம், தொல்காப்பியக் களவியலுட்கண்ட சூத்திரங்களிற் பல இறைத்துணையுருவமாறுபாட்டோடு இறையனார் களவியலுள்ளுங் காணப்படுகின்றவற்றின் உண்மை நோக்குவார்க்கு 'அன்பினைந்திணை' முதலிய அறுபது சூத்திரங்கட்கு மிறைவனாகிய மாதேவனே தொல்காப்பியத்தையும் ஆக்கியோனென்பதினிது விளங்கும். திருவாசகந் திருக்கோவையாரையாக்கியோர் திருவாதவூரடிகளென்றலின் அவற்றிற்கும் மாதேவனே கருத்தாவென்றல் பொருந்தாதெனின்;—திருவாதவூரடிகள் முற்றறிவுடையாராதலினாலும், "உயிர்தானுஞ் சுவானுபவமொன்றினுக்குமுரித்தே" என்றுண்மை நூல்கூறிய இலக்கணத்துளிவர்படுதலின்றி வரம்பிலாற்றலுடைய முதல்வனாற் செயத்தகும் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்துதலானும், "கல்லாமனத்துட் கடைப்பட்டநாயேனை" "என்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி" "ஏழைத்தொழும்பனேன்" "அறவையேன்மனமேகோயிலாக்கொண்டு" என்றற்றொடக்கத்தனவாகவரும் இவர் திருவாக்குகளெல்லாம் உலகத்தாரை நோக்கிக்கூறவெழுந்தனவாகலானும், இலக்கணக்கொத்தாசிரியர் "ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம்" என்றுரைத்தலாலும் இவர் சிவமே யென்பதூஉ மிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளியன சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியனவே யென்பதூஉம் பெறுதுமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண்டையதென்க. அன்றேலஃதாக, இலக்கணக் கொத்தாசிரியர் "ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம்" என்றதன்றி, மாணிக்கவாசகர் சிவனே யென்பது திண்ணம் என்றிலராலெனின் ;—அங்ஙனங் கூறின் அவர் சிவனென்பதெற்றாற் பெறுதுமென்று வினாவுவார்க்கிறுக்க வேண்டுத

லின், "அறிவால்" என ஏதுக்கூறினார்; மேற்கோள், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் சிவனே யென்பது திண்ணம், ஏது, முற்றறிவுடைமையால், உதாரணம், ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானேபோல, எற்றல், இவரும் அன்னர், முடிவு, ஆதலின் இவர் சிவனேயென்னுமிக்கேவலான்னுவயி அனுமானத்துள்ளும்வைத்துக்கண்டுகொள்க. தேவாரம் அருளிய ஆளுடையபிள்ளையார் ஆளுடைய வடிகள் ஆளுடைய நம்பிகண் முதலாயினாரும் இறைவன் கொண்ட திருக்கோலங்களேயாமாதலான் அவருரைத்தனவும் இறைவனருளியவேயாம். ஆளுடையபிள்ளையார் முருகக்கடவுளவதாரமென்பதை மறுப்பாருமுளராலெனின் ;—சேக்கிழார் பெருமானே பிள்ளையாரைப்பல்வகையிடத்துஞ் சிவபெருமானுக்குத் தனிப்புதல்வரென்றுரைத்தலானும், இறைவன் திருவிளையாடல்களைக் கூறவந்த ஆலவாய்ப்புராணத்துள் ஆளுடையபிள்ளையார் சமணிருள்பரவிய மதுரையில் அஃதிரியச்சைவநெறி பெருக்குவித்த பெருமை கூறப்படலானும், பசுக்கட்குஞானங் கைவந்துழிச்சிவதரிசனப்பேறெய்துவனவாக ஆளுடைய பிள்ளையார்க் கங்ஙனமின்றிச் சிவதரிசனத்தின் பின்னர் ஞான நிகழ்ந்ததாகக்கூறப்படலானும், அருணகிரிநாதர்முதலிய திருத்தொண்டரும் அவரை முருகக்கடவுளவதாரமென்றே யோதலானும் அங்ஙனங் கூறுவார்கூற்றுச் செற்றம்பற்றியெழுந்ததாமாகலான் அதுபோலியென்றொழிக. சிவஞானபோதம், மக்களுயிர்க்குறுதி பயக்கும் ஞானத்தைப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாக முதல்வனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ் நூல். இதை இரௌரவாகமத் திறுதியிலுள்ள பன்னிரண்டு வடமொழிச் சுலோகங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்தார் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனாரென்றுமுரைப்பர் ஒருசாரார் ;—திருவாதவூரடிகட்குத் திருப்பெருந்துறையில் முதல்வன் உபதேசித்தருளிய நூல் சிவஞானபோதமென்று பெறுதலானும், திருவாதவூரடிகள் தமிழ்ப்புலமையுடையராதலின் அவர்க்கிறைவன் தமிழிலன்றி வடமொழியிலதை யறிவுறுத்தல் சாலாமையானும், அவ்வாறுமொழிபெயர்த்த நூலாயின் ஏனையாசிரியரைப்போல் இன்னதினின்றும் மொழி பெயர்த்துரைத்தா மென்றாசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார் கூறுவர், அங்ஙனமியாண்டுங் கூறாமையானும், மொழிபெயர்த்த நூலாயின் வழிநூலெனப் படுவதல்லது முதல்நூல் எனப்படாதாகவும் இதற்கு முதனூலெனும் பெயர் பண்டைக் காலந்தொட்டு வழங்கப்பட்டுவரலானும், வடமொழியிற் சிவாகமங்களிற் பரக்க ஞானவியல்புரைத்த முதல்வன் இங்ஙனஞ் சுருக்கியுரைத்தல் வேண்டாமையானும், அவ் வடமொழிப் பயிற்சியில்லா ஏனையோர்க்கே அங்ஙனம் பரக்கக் கூறாது சுருக்கி யுரைக்க வேண்டுதலானும், ரௌரவாகமத்தின் முதலிடைகளிற் சிதர்ந்து கிடப்பவையைபுபற்றி யுரையாது இறுதிக் கண்ணே யொருங்கு தொகுத்துக்கூறல் வேண்டாமையானும், அங்ஙனந் தொகுத்துரைத்தார் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தைக் கண்டு மொழிபெயர்த்த பிற்காலத்தரேயாமாகலானும் சிவஞானபோதம் முதல்வனருளிய தனித்தமிழ் நூலேயாமென்பதூஉம், அற்றேல் மெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிய தென்பதென்னையெனின் அவர் வாயிலாகப் பிற்காலத்து வெளிப்போந்த தென்பதுபற்றியே யென்பதூஉமறிது மென்க. திருக்குறள் தமிழ்வேதமேயென்பதற்கு அதற்கு வழங்கும் பெயர்களே சான்றாமாகலானும் திருவள்ளுவமாலையுங் கரிபோக்குமாதலானு மென்பது. திருக்குறளாசிரியரால் கடைச் சங்கமழிந்தது என்றுரைப்பாருமுளர் ;—அது வேத வழக்கொடு மாறுபடுவார் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோருரையார். என்னை? கடைச் சங்கமேறியிருந்து தமிழாராய்ந்த நக்கீரர் முதலாயினார் இறைவனருள் பெற்றுச் செருக்கறுத்துத் தவத்தான் மனந்தூயராய பெரியோராதலான் திருக்குறட்குக் குறையுரையா ராதலானும் அன்றி யவ்வாறுரைத்தா ரென்பதற்கோர் மெய்ச் சான்றின்மையானும், பொய்யடிமை யில்லாப் புலவோரென ஆளுடைய நம்பிகள் முதலாயினார் பலரும் இவரை வழுத்தலானும், இறையனார் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார் தமதுரையிற் பலவிடத்துந் திருக்குறளை எடுத்துக் காட்டுதலானும், சங்கமழிந்ததேல் அவ்வாறெடுத்துக் காட்டல் சாலாமையானு மென்பது. அல்லதூஉஞ் சங்கமருவிய நூல் பலவுளவாக அவற்று ளொன்றான திருக்குறளானஃதழிவெய்துத லியாங்ஙனம்? பல்வகைப் பாடையுடையாருந் தத்தம் வேதங்களை முதல்வனே யருளினன் என்பவாசவும், முதல்வ னருளியநூல் தென்மொழி வடமொழி யெனு மிரண்டன் கண்ணே யுளவென் றுரைத்தல் குன்றக் கூறலாம் பிறவெனின் ;—அறியாது கூறினாய், இது இறைவனருளிய நூலென்பதூஉம் இது உயிர்களியற்றிய நூலென்பதூஉம் அவற்றுட் பொதிந்த பொருள்களான் அறியப்படுவனவாம். இறைவனருளிய நூல் முன்னொடு பின்மலைவின்றி யாண்டும் ஒருபெற்றித் தாய்த் தடை கட்கிடனாவதின்றி யுண்மைப் பொருளை யுள்ளவாறு தெளித்துரைப்பதாம். உயிர்களருளிய நூல் முன்னொடுபின் முரணுறுவனவாய்ப் பலபெற்றியவாய்த் தடைகட்கிடனுடையவாய் உண்மைப் பொருளை யுள்ளவா கூறாது மயங்கவுங் கூறுவனவாம். இவ்விலக்கணத்தானாராய்வார்க்குத் தென்மொழி வடமொழியில் மேற்காட்டிய நூல்கள் தவிர ஏனைப்பாடை நூல்கள் பசுவாக்கிலக்கணமுடையன வென்பது தெளிய விளங்கும். இக் கூறிய வாற்றாற் றந்திரவுரை யெனப்படுங் கன்மகாண்டம் இனைத்தென்பது விளங்கும்.

மந்திரம் என்பது மனம் உலகவின்பங்களிற் செல்லாது இறைவன் றிருவடியை வழுத்தும் பேரின்பத்தி லழுந்துமாறு செய்வதெனவே அதற்கவ்வாற்ற லுளதென்பது பெறுதும்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோயில் வழிபாடு.

அருவ மொரு நான்காகி யவ்வளவே யுருவாகி
யவற்றி னீங்கா
வுருவுரு வொன் றுயல்ல வாகிமணி மன்றதனு
ளம்மை காணத்
திரு நடஞ்செய் வானெவனச் சிவன்றருமா மணியாகிச்
சிறக்கு மெங்கள்
குருமணி யாகிய ஞானசம்பந்த னடிமலரைக்
கூடி வாழ்வாம்.

அகண்ட ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள பரவஸ்து வொன்றுவ தெனக் கைக்கொண் டொழுகும் ஆஸ்திகர் பலருள் அந்தப் பரம்பொருளைச் சிலர் நிர்க்குணமாகவும், சிலர் ஸகுண மாகவும், சிலர் ஸகுண நிர்க்குணமாகவும், சிலர் இவை மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அறிந்து விவகரித்து வருகின்றார்கள். இவற்றுள், நாலாவது சொன்ன ஸித்தாந்தமே எமது சைவஸித்தாந்தம். இந்த ஸித்தாந்தங்கள் நான்கனுள் நிர்க்குணவாத மொன்றே ரூபத்தை அங்கீகரியாதது. ஏனை மூன்று ஸித்தாந்தங்களும் முறையே ரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபம்-ரூபாரூபம் இம் மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அங்கீகரியாநிற்கும். ரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் சிவாத்துவிதசைவர்-வைஷ்ணவர்கள் என்பவர்களாம். ரூபாரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் ஏகான்மவாதிகள். ரூபம்-அரூபம்-ரூபாரூபம்-அதீதம் இவைகளை அங்கீகரிப்பவர்கள் சைவஸித்தாந்திகள். கேவலம் அரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் வேதஸம்பந்திகளில் ஒருவருமின்று. இதனால் கேவலம் அரூபவாதிகள் வேதபாஹ்ய ரென்பது ஸித்தித்தது. மேற்கூறிய வைஷ்ணவர்கள் முறையே மத்வராமாநுஜ ஸித்தாந்திகளாவர். வேதாந்திகள் சங்கரபாஷ்யாநுஸாரிகளாவர். சைவஸித்தாந்திகள் முறையேநீலகண்டபண்டித பாஷ்யாவலம்பகர்களும், மெய்கண்டசந்ததியாருமாவர். சங்கரபாஷ்யாநுஸாரிகள் விவகார பரமார்த்தமென்னு மிரண்டில் விவகாரத்தில் சிவனையே துரியமூர்த்தியாக வொப்புக்கொண்டமையால், அவருஞ் சைவரே யாவர். அவரது பரமார்த்தத்தை நோக்கியே அவரை வேறு சமயிகளாக யாம் காட்டியதன்றி வேறில்லை. இந்த வியவஸ்தையால் வைஷ்ணவம் இரண்டு விதமாகவும், சைவம் நான்கு விதமாகவும் பாஷ்யரீதிகளை நோக்கி யாவரும் விவேகிக்க வேண்டியது. இந்த ஆறு மதங்களைக் காட்டிலும் பாஷ்ய ஸித்தமான வேறு மதமொன்றுங் கிடையாது. மேல் யாம் கூறியவுண்மைப்படி இந்த ஆறு மதஸ்தர்களும் ரூபத்தை அங்கீகரித்த அடையாளமாக அவரவர்களுக்கும் ஆத்மார்த்த பரார்த்தபூசைகள் சிறந்திருக்கின்றன. இந்தப் பூசைகள் ஏதாவ தொன்றிற் பாவனையாகச் செய்யப்படுமென்றி அந்யதாகூடாது. இப்படியே யாவருஞ் செய்து வருகின்றனர். இதனால், வேத வித்துக்களாவார் பகவதுபாஸனையை பாவனுமார்க்கத்திற் செய்யவேண்டு மென்பது இனிது சித்தித்தது.

இவ்வுண்மைகளை யறியாத சிலர் மேல் ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றினுஞ் சேராதகிறிஸ்துசமய ஏற்பாட்டில் சில பாகங்களைத் தழுவி யாம் வைதிகர்கள் என்று பிரஸ்தாபித்துப் பிரவர்த்தித்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் வேதத்தைக் கரைகண்டவர்களாகத் தங்களை மதித்துக்கொண்டு வேதத்தில் பிரம்ஹத்துக்கு ரூபஞ்சொல்லவில்லை யெனவும், ரூபமில்லாத பிரம்ஹத்தை ரூபமாக விக்கிரகங்களில் வணங்குவது கூடாதெனவும், அர்ச்சைகளை வணங்குவதற்கு வேதத்தில் ஆதரவில்லை யெனவும் பிரசங்கித்து ஸாமானியர்களை மயக்கி வருகின்றார்கள். சில பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டு ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய அபிமதத்தைக் கொஞ்சம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டி, அதிலுள்ள தோஷங்களை விளங்கத்தீட்டி, எமது வைதிக ஸித்தாந்தத்தி னுண்மையை இனிது நாட்டி, ஸாதுக்கள் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஸுபோதாம்ருதத்தையூட்டி உபகரிப்பாம்.

அன்னோர் பயனிலவான பல வீண் விஷயங்களிலெல்லாந் தலையிட்டுக்கொண்டு விவகரித்து வருகின்றார்களேனும், அவை முழுதும் யாம் கவனிப்பது அவசியமல்ல. வேதங்களைப் பிரமாணமாகத் தேடி விவகரிக்கும் விஷயத்தை மாத்திரமே யாம் கவனிப்பது அவசியம். அவர்கள் சில சுருதி வசனங்களைக் கையாண்டு வருகின்றார்கள். அவைகளையும், அவைகளுக்கு அவர்களெழுதிய வுரைகளையும் ஈண்டு முன்னர்க் காட்டி, அநந்தரம் அவைக ளொத்தகையயோக்ய முடையன வென்னு முண்மையையும் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

க - வது,— "తతోయదుత్తరతరం తదరూపమనామయం" என்னுஞ் சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் "அரூபம் - அநாமயம்" என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லை யென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

உ - வது,—"అశబ్దమస్పర్శ మరూప మవ్యయం" என்னுங் கடோபநிஷத் வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் 'அரூபம்-அவ்யயம்' என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

ங-வது,— "నతత్రచక్షుర్గచ్ఛతి నవాగ్గచ్ఛతి నోమనోవిద్మో నవిజానీమోయథై తదనుశిష్యాత్, అన్యదేవతద్విదితాదథో అవిదితాదధి, ఇతిశుశ్రుమపూర్వేషాం యేనస్తద్వ్యాచచక్షిరే"

"యద్వాచానభ్యుదితం యేనవాగభ్యుద్యతే,
తదేవబ్రహ్మత్వం విద్ధినేదంయదిదముపాసతే"
"యన్మనసానమనుతే యేనాహుర్మనోమతం,
తదేవబ్రహ్మత్వం విద్ధినేదంయదిదముపాసతే"
"యచ్చక్షుషానపశ్యతి యేనచక్షూంషిపశ్యతి ।
తదేవబ్రహ్మత్వం విద్ధినేదంయదిదముపాసతే"॥
"యచ్ఛ్రోత్రేణనశృణోతి యేనశ్రోత్రమిదగ్ంశ్రుతం,
తదేనివబ్రహ్మత్వం దివిద్ధినేదంయదిదముపాసతే"
"యఃప్రాణేననప్రాణితియేన ప్రాణప్రణీయతే,
తదేవబ్రహ్మత్వం విద్ధినేదంయదిదముపాసతే"

என்னுங் கேனோபநிஷத் வாக்கியங்களை உதகரித்து, இவைகளில் கண்-வாக்கு-மனசுகளுக்குப் பிரஹ்மம் எட்டாது, கண்முதலியவைகளால் பிரஹ்மம் விளங்காது, பிரஹ்மத்தால் கண்முதலியவை விளங்குகின்றன. எதை இது என்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரஹ்மமல்ல என்று சொல்லப்படுவதால், அர்ச்சாபிம்பங்கள் ஸ்பஷ்டமாய் விலக்கப்பட்டனவென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

ச-வது;—యతాహ్యేవైషఏతస్మిన్నదృశ్యేఽనాత్మ్యే" என்னுந் தைத்திரிய வசனத்தை உதகரித்து, இதில் 'அத்ருஸ்ய - அசரீர' சப்தங்களிருப்பதால் பிரஹ்மம் திரிசியமாகாதது, ரூபமற்றது என் று சாதிக்கின்றார்கள்.

ரு-வது;—సపర్యగాచ్ఛుక్రమకాయమవ్రణం" என்னும் வாஜஸநேய வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் 'அகாயம்' என்று பிரஹ்மம் கேட்கப்படுகையால், அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கு எவ்விதசரீரமுங் கிடையாது என்று சாதிக்கின்றார்கள்.

சு-வது;—అంధతమఃప్రవిశంతి యే సంభూతి ముపాసతే, తతో భూయఇవతే తమోయే సంభూత్యాగ్ంరతాః" என்னும் வாஜஸநேயவாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில், படைப்பை= விக்கிரகங்களைத் தொழுவோர்கள் கொடிய அந்தகாரத்தை அடைவார்களென்று கேட்கப்படுகையால் விக்கிரகாராதனங் கூடாதென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவதனால், அவர்களுடைய கொள்கை பிரஹ்மம் என்பதொருபொருளுண்டெனவும், அது ரூபமில்லாதது எனவும், அதை விக்கிரகமாக வணங்குவது கூடாதெனவும் ஏற்படுகின்றது. இனி, அவைகளை முறையே யாம் பரியாலோசிப்பாம்.

முதல் வசனத்துக்குப் பூர்வபட்சிகள் 'அவனைச் சிறந்ததிலெல்லாஞ் சிறந்தவனென்றும், ரூபமும், துன்பமு மற்றவனென்றும் அறியவேண்டியது' என்று பொருள் கூறுகின்றனர். அந்த வசனத்தில் (தத்) என்று நபும்ஸகலிங்கமே கேட்கப்படுகின்றது. நம்மவர் அதைப் புல்லிங்கமாகக் கொண்டனர். சுவேதாசுவதரம் பஞ்சருத்ரங்களிலொன்றாகையால், பூர்வோத்தர ஸம்பந்தங்களை நோக்கி நம்மவர் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம் அப்போது சுவேதாசுவதரம் ருத்ரனாகிய புருஷனைப் பிரதிபாதிப்பது என்று அவர்களே கொண்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால், புருஷரூபமுடைய ருத்ரனை ரூபமற்றவனென்று சாதிக்கமுயன்றது தவறு. ருத்ரபதமும், பிரஹ்மபதமும் ஓரே பொருளைச் சுட்டிய பரியாயபதங்களென்பதை "ఏకయేవరుద్రో నద్వితియాయతస్థే" எனவும், "ఏకమేవాద్వితీయంబ్రహ్మ" எனவும் போந்த சுருதிகளாலறிக. அன்றியும், "సర్వో హ్యేషరుద్రః" எனவும், "సర్వం ఖల్విదంబ్రహ్మ" எனவும் அநந்தமுள. இதனால், அந்தப் பரமாத்மாவை அது என்றாலும், அவன் என்றாலுந் தோஷமில்லை. அது அது என்றும், அவன் அவன் என்றும் எண்ணிறந்த சுருதிகள் கோஷிக்கின்றன. நம்மவர் அவன் என்று கூறியபொருள் எமக்கு விரோதமில்லை. அவன் என்பது ருத்ரனாகிய புருஷன் என்று கூறுவதற்கு "పురుషోవైరుద్రః" எனவும், "పురుషం కృష్ణపింగళం" எனவும், "తత్పురుషాయ విద్మహే" எனவும், "పురాతనోహంపురుషోహమీశః" எனவும், "తమీశానం పురుషం" எனவும், "సహస్రశీర్షాపురుషః" எனவும் பல சுருதிகள் சான்றுரைக்கின்றன. இத்யாதி சுருதிபாஹுள்யங்களைத் தரிசித்தபிறகும் யாவரோ பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லையென்று வாய் திறப்பார்கள்? ஆயின், அந்த வசனத்தில் 'ததரூபம்' என்று அருபத்தைக்கூறிய தென்னையெனின், பிரஹ்மமானது உருவம்-அருவம்-உருவருவம்-அதீதம் என்னுந் தன்மையினது என்று மேலே யாம் கூறினோமாகையால், அது அருவமாவதிலுந் தோஷமில்லை.

“ அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றிநின்ற [ன்னி
வுருவமோ வுரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கெ
லருவமும் ரூபாரூப மானது மன்றிநின்ற
வுருவமு மூன்றுஞ்சொன்ன வொருவனுக் குள்ளதாமே ”

எனவும், ‘சிவனுருவருவுமல்லன் எனவும், ‘உருவன்றருவன்று’ எனவும், ‘இன்ன தன்மையனென்றறியாச் சிவன்’ எனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமுறைமை கண்டுணர்க. சைவநூல்களில் உருவம்-அருவம் - உருவருவம் - அதீதம் என்னும் இவைகளில் எதுவரினும் சைவரா யுள்ள பெரியோர்களுக்கு விரோதமுண்டாகாது. அப்படியே வேதவேதாந்தங்களிலும் உண்டாகாது. அவற்றினுண்மை தெரிந்தால் யாவருக்குமே உண்டாகாது. அந்த வுண்மையை இடம்வந்துழிவிரிப்பாம். இதனால், “ததரூபம்” என்று காட்டிய வசனத்தால் பிரஹ்மம் அருபமேயென்று சாதிக்கப்படமாட்டாது.

௨-வது காட்டிய வசனத்தில் அந்தப் பிரஹ்மம் சப்தஸ்பர்ஸ ரூபரஸகந்தாதிகளை அடையாதது என்றுகூறுவதும் பூர்வபட்சிகளுக்கு உபகாரஞ்செய்திலது. இந்த விவிதங்கள் மாயையிலுண்டான தத்வபேதங்களாகையால், இவற்றைக் கொண்டிலது பிரஹ்மம் என்ற எமது ஸித்தாந்தத்துக்கே உபகாரஞ் செய்தது. ஆகையால், ‘ரூபமற்றும்’ என்ற பிரயோகமானது ரூபதன்மாத்திரையையே மறுத்தது. இதனை நம்மவர் ‘ரூபவிஷயம்’ என்று கிரஹித்துப் பிரஹ்மத்துக்கு உருவமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள். இனியாவது கூர்ந்து யோசிக்கட்டும்.

௩-வது காட்டிய வசனங்களில் கண் - வாக்கு - மனம் இவைகளுக்குப் பிரஹ்மம் எட்டாது என்று கூறுவது திரிகரணங்களுக்கும் எட்டாது என்றபடியாம். மனம் - வாக்கு - காயம் என்பவே அவை. ஈண்டுக் காயத்தையே கண்ணென்றுரைத்தது· இப்படிக் கன்றி ஸ்தூலப்பார்வையிற்கொண்டு கூறினுங் குறைவில்லை. நேத்ரேந்திரியம்-வாகிந்திரியம்-மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் இவைகள் ஜடங்களாகையால் இவைகள் பிரஹ்மத்தை அறியமாட்டா. ஆகையால், ௸ வசனங்களில் எது வாக்கினாலும், மனதினாலும், கண்ணினாலும், காதினாலும், மூக்கினாலும் விளங்குகிறதில்லையோ; எது வாக்கையும், மனதையும், கண்ணையும், காதையும், மூக்கையும் விளங்கச் செய்கின்றதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்று விளக்கினமையும் எமது பட்சத்தையே சாசித்தது. ஜடத்துக்கு இயங்குந் தன்மையின்மையும், சித்துக்கு இயங்குந் தன்மை, வேறொன்றை இயக்குந்தன்மைகளுண்மையும் ஸித்தமாகையால், வாக்கு முதலியவைகளால் பிரஹ்மம் விளங்குகிறதில்லையெனவும், பிரஹ்மத்தால் வாக்கு முதலியவைகள் விளங்குகின்றனவெனவும் உபநிஷதர்த்தங்கள் வியக்தமாயின. இந்த அர்த்தத்தையே “உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும்படா அன் - கண்முதற்புலனாற் காட்சியுமில்லோன்’ எனவும், ‘சித்தமுஞ்செல்லாச் சேட்சியன் காண்க’ எனவும், ‘மறையினாலயனான் மாலான் மனத்தினால் வாக்கான்மற்றுங்-குறைவிலாவளவினானுங் கூறொணாதாகின்ற-விறைவனார் கமலபாதம்” எனவுஞ் சைவாசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். ௸ வசனங்களைப் பூர்வபட்சிகள் எடுத்து ஆளுகின்றாரே தவிர அவைகள் தமது சித்தாந்தத்துக்கு உபயோகமா, அநுபயோகமா என்றதை யோசிக்கிறதில்லை. எங்ஙனமெனின், வாக்குமுதலியவைகளையும், பிரஹ்மத்தையுமே அவர் காட்டிய வசனங்கள் தெரிவித்தமையால், பிரஹ்மமே வாக்குமுதலியவைகளோடு ஸம்பந்தித்து அந்த வாக்குமுதலியவைகளை விளங்கச்செய்கின்றது என்று ஏற்படுகின்றது. அதனால், வாக்குமுதலிய வியஷ்டிகளாலமைந்த ஸமஷ்டி சரீரத்தில் சரீரியாயிருந்து நடித்தும், நடிப்பித்தும் இயங்குஞ் சீவனையே பிரஹ்மம் என்றுகொண்ட மதமாக அவர் மதம் வெளிப்படும். சீவனையே பிரஹ்மம் என்று கொள்ளுவது அவர் கோளல்லாமையால் அவர்காட்டும் வசனங்கள் அவரை மயக்கியே வெளியாகின்றன. பிரஹ்மமானது சரீரமாகிய ஜடத்தையும், ஜீவனாகிய கிஞ்சிஜ்ஞனையும் இயக்குந் தன்மையின தொன்றாகையால், ௸ வசனங்கள் ஜடங்களை இயக்குந்தன்மையைமாத்திரமவிளக்கவந்தன. ஆண்டுஸத்தும் அஸத்துங் கூறப்பட்டமையால், பாரிசேடநியாயத்தால் ஸதஸத்தென்பது கூறாமேயமையும். ஸதஸத்தே ஜீவனென்றறிக. இந்த வியவஸ்தையால்ஸதஸத்தாகிய ஜீவனுக்கு அஸத்தாகிய கருவிகரணங்களைக்கூட்டி ஸத்தாகிய பிரஹ்மம் உபகரிக்கின்றமையே வியக்தமாயிற்று. ஸதஸத்தும், அஸத்துங் கூடியபோதே ஸதஸத்துக்கு ஞானக்கிரியைகளும், அஸத்துக்குக் கேவலங்கிரியையும் வெளிப்படலாலும், ஸதஸத்தினது ஞானம் தடைபட்டிருப்பதனாலும், அஸத்தாகிய கருவிகள் அறிவற்றிருப்பனவாகலானும், சுத்த வறிவாகிய சிவம் இவற்றைக்கூட்டி யுபகரித்தல் சாலும். சிவம் “உலகெலாமாகிவேறா யுடனுமாய்” என்னு நிலமையினதாய் உலகுயிர்களை நடத்து முறைமை காண்க.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிஞ்சிப்பாட்டு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

தாயே! வாழ்வாயாக! யான் கூறுகின்றவற்றை விரும்பிக் கேட்டல் வேண்டும். அழகினால் திருவையும் புறங்காணும் எனதுயிர்த்தோழி தன்மனத்து மறைத்துவைத்துள்ள நினைவிருந்தபடி இன்னதென் றுனக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடாத அருமையுடையதா யிருத்தலின் அதை யான் இதுகாறும் உனக்குக் கூறுகின்றிலன். அந்நினைவு முதிர்ச்சிநோயால் அவள் மேனியிளைத்து வளைகழன்று அழகுங்கெட்டு நாளுநாளும் துன்பம் உறுதலைக்கண்டு நீயும் பொறாயாய்க் குறிசொல்வாரை வினவ, அவர் இது தெய்வத்தான் வந்ததென் றுரைத்தலின் வேண்டுஞ் சிறப்புக்களுடன் தெய்வத்தைப் பரவியும் அந்நோய் தீராமைகண்டு மிகவும் வருந்துகின்றாய். நின்றன்மை யிவ்வாறாக என்றோழியோ "மதிப்பில்லாப்பல்வகை "மணிகளால் இழைத்த விலையுயர்ந்த நகைகளை யிழக்கினும், "வேறொருகால் அவற்றை முயன்று பெறுதல்கூடும்; குல "வொழுக்கம், பெருமை, சால்புடைமை முதலிய உயர் "குணங்கள் அழியவரின் துறந்தார்க்கும் அவற்றை முன் "போலப் புரையறுத்துக்கோடல் இசையாதாம். நமது தந் "தையார் நம்மைக்குறித்து வைத்த அரிய காவலையுங்கடந்து "வந்த எனதுயிர்க் கொழுநனும் யானும் தாய்தந்தையர் "விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்துகொண்ட மணத்தினியல் "பிருந்தவா றிஃதென் றன்னைக்கு அறிவுறுத்தினால் அதனால் "நமக்குவரும் பழியென்னை? அவ்வாறு நாம் உரைத்தும் அவர் "நந் தலைவற்கே என்னைக்கொடுக்க நேர்ந்திலராயின், நம் உயிர் "போங்காறும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருந்தால் மறு "பிறப்பிலாதல் நமக்கு நந் தலைவன் கூட்டரவு எய்தும்"* என் றிங்ஙனங்கூறித் தன் மான்விழிகலுழ்ந்து மெலிகின்றாள். யானோ, வெகுண்டு போர்செய்யும் இரண்டுபேரரசர்க் கிடைநின்று அவரை நட்புக்கூட்டும் சான்றோர்படுந் துயர் போல,† நினதும் இவளதும் வருத்தத்திற்கஞ்சி வருந்துகின்றேன்.‡ கொடுத்தால் நன்மையுண்டாம் என்றும் இரண்டு குடியும் மரபுரிமையான் ஒத்தனவென்றும் குணநலம் கொண்டாடத் தக்கவாமென்றும் கிளைஞர் உதவியுண்டென்றும் ஒத்து நோக்கிப் பலவையும் தெளிய வினவிச் செயற்பாலதாகவும் யாங்களே துணிந்து செய்துகொண்ட இவ்வியாழுடையார் மணம் நிகழ்ந்தபடியை நீயறியுமாறு தெருட்டுகிறேன்; அது கேட்டு நீ வெகுளாதிருப்பாயாக! ஓர்யானை மூங்கிலின் றலையில் விளைந்த நெல்லைத் தின்னுதற்குத் தன் புழைக்கையை நீட்டியும் அது கைக்ககப்படாமையான் வருந்தித் தன் மருப்

* தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இடைநிகழ்ந்த ஒழுக்கத்தை யீண்டு வெளிப்படுத்திய நுண்மையைக் காண்க.

† இவ்வுவமானத்தால் அச்சமிகுதிப் பாட்டினியல் பினிது விளங்கும்.

‡ இதுகாறும், அன்னைதன்மையும், தலைவிதன்மையும், தன்றன்மையும் கூறினாள்.

பின்மீது அக்கையைத் தொங்கவிட்டாற்போலத்* தாள்மீது வளைந்துகிடக்குங் கதிர்களையுடைய தினைப்புனத்தில் விழுங் கிளிகளையோட்டி ஞாயிறுமறையும் அந்திப்பொழுதில் திரும்பிவருகவென அன்னாய்! அன்று ஒருநாள் இருவேமையும் விடுத்தாயன்றே. அங்ஙனம் விடுக்கப்பட்டேம் இராவுக்காலத்து மரத்தச்சியிலிருத்தற்காகப் பண்ணிய பரணிடத்து ஏறித் தினைக்கிளி கடிதற் கருவிகளான† தழல், தட்டை, குளிர் முதலியன கொண்டு தினைக்கொல்லை வந்து விழும் மழலைக் கிளிகளை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தேம், அவ்வாறிருக்கையில் நண்பகற்காலமெய்தவும் முகிற்குழாம் (மேகக்கூட்டம்) கடல் நீரைக் குடித்துச் சூன்முதிர்ந்து,‡ முருகவேள் அவுணரைக் கொல்லும் போர்க்களத்து அவன்முரசதிர்ந்ததுபோல் வாய்விட்டிடித்து, அவனது வடிவேல் ஒளிருமாறுபோல மின்னி மலைமேற் பொழிந்தன. பொழிந்த நீர்மலைச் சிகரத்தினின்றும் வெண்டுகில் விரித்ததுபோல் பரந்து இழிதலைக்கண்டு நீங்காத ஆசையுடையேமாய் அவ் வருவிநீரிற் குளித்தும் வேட்கைமீதூர்தலின்,§ பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்தது போற் றெளிநீருள்ள சுனையில் எம்மனத்திற்கு விருப்பமானவற்றைப் பாடிக் குடைந்தேம் (முழுகினேம்). குடைந்து கரையேறிப், பொற்றகட்டில் ஒழுங்குபெற அழுத்திய நீலமணிபோல்$ எம்முதுகில் கிடந்தபின்னற் குழலைப்பிழிந்து ஈரத்தைத்¶ துவர்த்தி உட்சிவந்த விழியினமாய்ச்|| செங்காந்தள் முதலிய பல்வகை விரைமலரைக்கொய்து ஒருங்குதிரட்டி மழைநீராற் கழுவுண்டு தூயதாய்க்கிடந்த அகன்ற கற்

* இவ்வுவமான நுண்மையும் அருமையும நன்கு மதிக்கத் தக்கவாம். பிறமரங்கள் உளவாகவும் மூங்கிலையே யீண்டுக் கூறவேண்டுவ தென்னையெனின்;—பிறமரங்களில் யானைப் புழைக்கையை வருத்துதற்குரிய உறுப்பின்மையின் அது, அவற்றைத்தன் திண்டிறலாற் கீழ்வீழ்த்தித் தன்கருத்தை முற்றுவித்துக்கொள்ளும். மூங்கில் தன்னகத்து நீண்டவுங் கூரியவுமான முட்கள் உடையவாயிருத்தலின் யானை அவற்றைத் தொட்டுவீழ்த்தாவென்றுணர்ந்து ஆசிரியர் கபிலர் தடைகூறுதற் கோரிடமின்றிப் பின்வருதற்கேற்ப நுண்ணிதாக இதனையே கூறுவாராயினர். யானைபிடிப்பாரும் ஏனைமரங்களினேறுது மூங்கின்மீதிருத்தல் அறிந்தார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இத்தகைய நுணுக்கங்கள் பல பழந் தமிழ்நூல்களிற் செறிந்திருத்தல் கண்கூடா யறிதற்பாலன.

† கையாற் சுற்றப்படுவது-தழல்; மூங்கிலைக் கண்ணுக் கண்ணுளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து ஓசையுண்டாக ஒன்றில் தட்டுவது தட்டை; குளிர் - இவைபோல்வதொன்று.

‡ இவ்வொழுக்க நிகழும் இடங் குறிஞ்சியாகலின் அக் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளான முருகவேண் முரசையும் வேலையும் ஈண்டுவமை கூறினார், வேறு பிறரைக்கூறுதல் ஈண்டமையாமையின்; "சேயோன் மேயமைவரையுலகம்" என்றார் தொல்காப்பியனாரும்.

§ இவ்வுவமைச் சிறப்பை நன்காராய்ந் தறிக.

$ இவ்வுவமைக்கும் பொருளுக்குமுள்ள இயைபறிந் தின்புறுக.

¶ இச் சொல்வழக்கில் வருதலை யறிந்துகொள்க; முதனிலை துவர்.

|| செங்காந்தள் முதல் மலையெருக்கம் பூவீறாகத் தொண்ணூற்றொன்பது பூக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

பாறையிற் குவித்துப் புள்ளோசையறாத மலைப்புனத்திற்கிளிகளையுங் கடிந்துகொண்டு தழைகளைக்கொய்து மருங்கிலுடுத்துப் பன்னிறமாலைகளைக் கரிய குழலின்மிலைச்சி நெருப்புநிறத் தளிர் ஈன்ற ஓரசோகின் குளிர் நிழற்கீழ் இருந்தேம். இருந்தவளவில், ஒரு தோன்றல் எவ்வாற்றானும் பெருமையுடையான், தனக்குத் தாழ்ந்தாரன்றி மிக்காரும் ஒப்பாருமில்லாதான் நறிய மயிர்ச்சாந்தைக் குஞ்சியிற்பூசி யவ்வீரம் புலர அதையவிழ்த்துலர்த்திக்கொண்டு,*பன்னிறமலர்களையும் வெண்டோட்டுத் தாழைமடல்தொடுத்த கண்ணியையும் சூடி, சந்தனக்குழம்பு பூசிய மார்பினனாய் அணிகலன் முதலாயின தயங்கவில்லும் அம்பும்ஏந்திப் பல்வேலிளைஞர் தன்னைப்புடைசூழப் போந்தான். போந்தான் புடை வளைந்துவந்த மூங்கின் முளைபோற்† பல்லுடைய நாய்கள் இமையாக் கண்களுடன் எம்மை வளைத்து நெருங்கின. அதுகண்டு அச்சமெய்திக் கால் தளர்தலின் விரைந்துசெல்லும் ஆற்றலிலமாய் மயங்கி வேறிடத்திற்குப் போகாநின்றேம். இவ்வா றச்சமெய்திச் செல்லும் எம்மைநோக்கித் தான் மிக அஞ்சி, தன் பகையை வென்றவிடை (எருது) வேறோரிடத்து ஓர் ஆவை (பசுவை)க் கண்டு வேட்கையுற் றணையுமாபோல‡ எம் மருங்கெய்தி எமதெழினலனையெல்லாம் இனிய மென்சொல்லாற் புகழ்ந்து "கணைபட்ட யானை, கலை, பன்றி§ முதலாயின ஈண்டுவரக் கண்டீரோ", என்று வினாயினான். வினாயினானது மேதகு குணங்களை வியந்து மகிழ்ந்து அவன் சொல்லிற்கு விடைசொடா மாயினேம். அதனால், அவன் நெஞ்சழிந்து அவற்றைக் காட்டித்தாரீராயினும் எம்முடன் ஒருசொற்கூறுதலும் நுமக்குப் பழியாமோ? வெனச்சொல்லி, நட்டராகம் முற்றியபாலை யாழ்போலி$ சைக்கும் சுரும்பினம் மொய்த்தமலர்க் கொம்பை முறித்துப்பாகடு மதக்களிறுபோலத்¶ தான் தன்னைச் சூழ்வந்த வேட்டைநாய்களின் குரலையடக்கி யாம் பேசுவதோர் காலத்தைப் பேணிநின்றான்||. தினைப்புனங்காவல் காப்பார் சிலர்கள்ளுண்டு களித்துத் தம் காவற்றொழிலை மறந்துவிட வுங்களிறொன்று அப்புனத்துட் புகுந்து அழித்துவிடுதலை மயக்கந்தெளிந்து கண்டு சீழ்க்கையடித்து* வெருட்டிக் கணைவிடுதலின் அக்களிறு மரங்களை முறித்து இடிபோல் பிளிறிப் புழைக்கையைத் தரையிலடித்துச் சினங்கொண்டு யமன்போல் எம்மீது வந்தது. வர, அப்போதுபிழைக்கும் இடம் வேறொன்றும் அறியேமாகி நடுங்கு மன்த்துடன் தெய்வம் ஏறிய மயில்போல்† எந்தலைவனையணுகி நடுங்கிநின்றேம்‡. உடனே எந்தலைவன், விரைந்துவரும் யானைமுகத்தில் அம்பை வில்லில் விசைத்து வாங்கிவிடுதலின், அதுதைத்து வெறியாடுகளத்துக் குருதிபோல் குமிழியிட்டுப் புண்ணினின்றும் பாய நிற்றலாற்றாது புறங்கொடுத்துப்போயிற்று.§

(இன்னும் வரும்).

¶ வித்வான்-வெ-நாராயணசாமிப்பிள்ளை

* களிப்பாய் உலாவிவருவா ரியல்பிதனா லினிதுவிளங்கும். உலகவழக்கினுள்ளும் ஆடவர் மயிர் ஆற்றிக்கொண் டுலாவுதல் கண்டுகொள்க.

† நாய்ப்பல்லிற்கு அரியவுவமை இதனால் விளங்கிற்று.

‡ ஆசைமிகுதியி னியல்புதெரிக்க இவ்வுவமை கூறினார்.

§ வேழம்வினாதல், கலைவினாதல், வன்றிவினாதல் முதலியவற்றைத் தனித்துறைகளாய்க் கூறப்படுவதை இறையனாரகப்பொருட் காட்டுச் செய்யுளுள்ளும், தொல்காப்பிய வுரையிலும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினுங் கண்டுகொள்க.

$ கருப்பொருளி லொன்றான யாழ்கூற வேண்டுதலான் ஈண்டுவமை முகத்தாற் கூறியொழிந்தார். நைவளம், காந்தாரம், படுமலை, மருள், அயிர்ப்பு, பஞ்சுரம், அராறு, செந்திறம் என்னும் குறிஞ்சித்திறமெட்டனுள் ஈண்டு நைவளம்கூறினார், குறிஞ்சிக் குரியன விவையே யாமாதலின்; சுரும்பினொலிக்கு அஃது வமையாதலை நோக்குமிடத்து, அதனொலி சுரும்பொலிபோ லிருக்குமென்றறிக.

¶ மலர்க்கொம்பை முறித்தோச்சல் தலைவனுக்கும் யானைக்குமேற்றுக.

|| இத்துணையும் தலைவன் தலைவிமீதுற்ற வேட்கை மிகுதியையும், அவன் ஆற்றிய உதவியினியல்பும், இதனால் அவனை எழுமையினும் மறத்தல் செல்லாதென்பதும் யாய்க்கு விளக்கிக்காட்டினாள்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897௵ ஆகஸ்டு௴ 21௳ சனிக்கிழமை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்யோநம:

அருள்.

அருளென்பது இயைபின்றி யொருவர்காரணமாகப் பிறிதொருவர்க்குளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. மகண்மை முதலாகிய இயைபுபற்றி நிகழு நிகழ்ச்சி அன்டெனப்படுதலின், ஈண்டு இயைபின்றியென விசேடிக்கப்பட்டது. இது, மக்களுள்ளுந் துறந்தார்மாட்டும் இறைவன்மாட்டு நிகழ்வதாம். துறந்

* இக்காலத் திச்சொல் சீட்டியடித்தென்று வழங்குகிறது.

† ஈண்டுத் தெய்வமேறிய மயில் என்றது, இளையபிள்ளையார் ஏறிய பிணிமுகமென்னும் மயில். அதுபோழ்ந்த சூருடலின் ஒருகூறு.

‡ உயிரழியவருங் காலத்து நாண்கெட லியல்பென்பதூஉம், அவ்வமயத்து உய்யு நெறியே கருதுவர் எத்துணைப்பெரியோரு மென்பதூஉம் இதனால் யாய்க்குக்காட்டித் தன்மீதுந் தலைவிமீதும் தலைவன்மீதும் அதனால் வழுவெய்தாமையுங் காட்டினாள்.

§ இதனால் முற்கூறிய ஏதீட்டினுஞ் சிறந்ததொன்று கூறினாள்.

¶ இவர் இப்பத்திராதிபருக்குத்தமிழாசிரியர்.

தார் என்பார் இருவகைப்பற்றுமற்று இறைவனடிபேணும் பெரியார். ஆசறுகாட்சியுடைய அப்பெரியார் செயலாவனவெல்லாம் இறைவன் செயலேயாமாதலான், இறைவனுக்கே சிறப்புரிமையாம் அருள் அவர்க்கும் உரியதென்பதன்றி, அவர்க்குச் சுட்டறிவின்மையின் அவர்க்குச் சிறப்புக்கிழமையுற அருள் நிகழ்தலில்லையென்பது தெற்றென விளங்கும். ஆகலான் இறைவன் அருட்டன்மை கூறவே துறந்தார்தம் அருட்டன்மையுமடங்குமாம். தருக்கநூலார் பகுத்தோதிய பதார்த்தங்கள் ஏழனுள் அருள் ஒருபொருட் பண்பாதலின் அது பண்பின்பால் அடங்கும். பண்பெனினும் ஆற்றலெனினுமொக்கும். இப்பண்பும் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமென இருபிரிவினது. குணப்பண்பு, வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பன. தொழிற்பண்பு, நடக்கை, இருக்கை, கிடக்கை, எழும்புகை, வளைகை, விழுகை, நிற்கை எனத்தன் வினையாவனவும், நடப்பிக்கை, இருப்பிக்கை, கிடப்பிக்கை, எழும்புவிக்கை, வளைவிக்கை, விழுவிக்கை, நிற்பிக்கை எனப் பிறவினையாவனவுமாம். உருவப்பொருளாவனவற்றிற்குக் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்பும் புலப்பட்டுக்கிடக்கும். அருவப்பொருளாவனவற்றிற்குத் தொழிற்பண்பு மாத்திரையே புலப்பட்டுக்கிடக்கும். குணப்பண்பு கரந்துகிடக்கும். அருவப் பொருட்குக் குணப்பண்பிலதெனபார்க்கு, நீர், இருவேறு வாயுக்களாகப்பிரிக்கப்பட்டுழி யருவத்தன்மையெய்தித் தன் குணப்பண்புதோன்றாது நிற்றலும் மறித்தும் அவற்றைக்கூட்ட உருவத்தன்மை யெய்துங்கால் அது தோன்றி நின்றலுங் கண்கூடா யறியக்கிடத்தலின் அது பொருந்தாதென்று கூறி மறுக்க. எனவே, பொருளாவனவெல்லாம் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்பும் உடையனவென்பதினிதுவிளங்கும். ஆதலால், இறைவனும் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமாகிய இரண்டும் உடையனென்பதூஉம், அவ்விரு பண்பிற்குணப்பண்பு இறைவன்பால் மறைந்தும் புலப்பட்டுங் கிடக்குமென்பதூஉந் தெற்றெனவுணர்க. இறைவன் அருவத்தன்மையனுங்கால் அக்குணப்பண்பு மறைந்தும், உருவத்தன்மையனுங்கால் அது புலப்பட்டும் நிற்கும்; இது பற்றியன்றே "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை, மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெந்தை" எனத் திருவாதவூரடிகளும் இறைவனை யிருதன்மைப்பட வுரைப்பாராயினர். இங்ஙனங் கூறாது, சிலர் இறைவன் உருவமேயுடையனென்றும், சிலர் அருவமேயுடையனென்றும், வேறு சிலர் அருவுருவமே யுடையனென்றும் உரைத்து, அங்ஙனங்கூறின் வரம்பிலாற்றுடையனாகிய இறைவன் உலகத்துருவத்தன்மையேயுடையனவாய பொருளிலாதல், அருவத்தன்மையேயுடைய பொருளிலாதல், அன்றியருவுருவத்தன்மையேயுடைய பொருளிலாதல் ஒன்றிற்பட்டு இறப்பவும் இழிக்கப்படுதலை அறிந்திலர். ஆதலான், இறைவன் அரு, உரு, அருவுரு எனும் மூன்றுதன்மையு முடையனெனக்கொண்டு வழுத்தும் சைவநெறியே உண்மைநெறியென்றுணர்க. அருவத்தும் உருவத்தும் மறைந்தும் வெளிப்பட்டும் நிற்றலாகிய அருட்பண்புடைய இறைவன் அருளுடைமைக்குக் காரணம் உயிர்களேயாம். தன்போல் ஆற்றலிலார்படுந் துயர்கண்டுழி யியைபின்றி யவர் துயராறுத்து இன்புறுத்தற்பொருட்டுப் பிறவல்லார் மாட்டு நிகழ்வதே அருள் என்பவாகலின், அருள் என்ற துணையானே உயிர்கள் உளவென்பதூஉம், அவை துன்புறினன்றி யிறைவனுக்கு அருள் நிகழ்ச்சியின்மையின் அவை துன்புறுவவென்பதூஉம், அவற்றிற்குத் துன்பத்தைத் தருவனவாய ஒருபொருளுண்டென்பதூஉம் பெறுதும். அத்துன்பப்பொருளையே பாசமென்ப பெரியோர். அப்பாசம் ஒருகாலத்துயிரைவந்து பிணித்து அல்லற்படுக்குமெனின் அதுகாறும் அது யாண்டிருந்ததென்றும், அன்றி யங்ஙனம் வந்து அதைப்பிணிக்கவேண்டுவதென்னென்றும், உயிரைப்பற்றிய பாசம் இறைவனையும் அங்ஙனம் பற்றாமை என்னென்றும் வினவுவார்க்கிறுக்கலாகாமையின் அது ஒருகாலத்து வந்ததைப் பிணித்ததென்பதூஉம், அன்றியுயிரே யதைததேடிக்கொண்டதெனின் இறைவனிருக்கப்பாசத்தைப் பிடித்தலாகாமையின் உயிரதைப்பிடித்ததென்பதூஉம், இறைவனே யவ்விரண்டையும் உடன்கூட்டினனெனின் பேரருளுடையனாகிய இறைவன் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவனவற்றை நடுவின்றிக்கூட்டானாகலான் அவன் கூட்டினனென்பதூஉம் பொருந்தாமையின் உயிர்களுளவன்றே பாசமும் உடனிருந்ததென்றுணர்க. அதுதான் உயிர்க்குக் குணமோவெனின், பாச நீக்கத்தில் உயிரும் அழியும், குணமழிந்தழிக்குணியு மழிதல் மரபாகலின்; அங்ஙனம்பாச நீங்குழியும் உயிரழியக்காணாமையின் அது உயிரின் குணமன்றென்பதூஉம் அங்ஙனமாகவே பாரிசேடத்தால் களிம்புஞ் செம்பும்போல் கலப்புமாத்திரையால் அவை ஒன்று பட்டிருக்குமென்பதூஉம் தெளியவிளங்கும். இங்ஙனங் கலப்புமாத்திரையால் உயிரைவருத்தும் இயல்பையறிந்தாங்கறியு மிறைவன் ஒழிக்தம்பொருட்டுச் செய்யும் வினைகள் படைப்பு, நிலை, இறுதி, மறைப்பு, அருள் என ஐவகை அருட்டொழில்களாம். இயைபின்றி யொன்றன்றுயர்கண்டு இரங்குதலேயன்றி யதையொழிக்கமுந்துதலும் அருளேயாமாகலான் இவ்வைந்தொழிலும் அருட்டொழிலெனப்பட்டன. இவ்வைந்தொழிலையும் இறைவன் ஒன்றன் வழித்தாகச் செய்தலுந்தானே செய்தலுமென இரண்டுவகையாற்செய்யும். என்னை? ஓரரசன் எளிதின்முடியும் வழக்குகளைத் தன் கீழதிகாரிகண்மாட்டும் சிறிது அரிதின் உணர்தற்பாலனவாய வழக்குகளை மேலதிகாரிகண்மாட்டும் வைத்து நடத்தி மிகவும் அரியதாய வழக்குகளைத்தானே சூழ்ந்து முடிவுசெய்யுமாறுபோல இறைவனும் எளியவான படைப்பு, நிலை, இறுதியெனு முத்தொழில்களையும் முறையே பிரமன், மால், உருத்திரன்எனு மூவர்மாட்டும் வைத்துநடத்தியேனையிரண்டனையுந்தானே நடத்துவனென் றுணர்க. படைப்பினும் நிலையுயர்ந்ததாகலான் அவற்றின் அதிகாரிகளான பிரமனிலும் மாலுயர்ந்தார்; நிலையினும் இறுதி யுயர்ந்ததாகலின் மாலினும் உருத்திரன் உயர்ந்தாரென்க. ஏனையிரண்டும் இவற்றின் உயர்ந்தவாகலான் பிரமன் மால் உருத்திரன் எனும் மூவரினும் இறைவன் (மாதேவன்) உயர்ந்தோனென்பதும் இவரையும் இயக்குவோனென்பதும் அறிக. இப்

படைப்புமுதல் மூன்றும் எளியனவென்பதும் ஏனையிரண்டும் அரியனவென்பதும் தெரித்தற்கன்றே இறைவன் (நடராசன்) தமருகமும், அமைத்தகையும், ஆரழலும் அம்முத்தொழிலையுஞ் செய்வனவாகவும், கழலூன்றலும் அடிதூக்கலுமாகிய தன்வினையிரண்டும் ஏனையிரண்டனையுஞ் செய்வனவாகவும் பெரியோ ருரைப்பாராயினர். குமரகுருபரசுவாமிகள் அருளிய,

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமலி வரைப்பின் நானிலவ ளாகமும்
ஏனைய புவனமும் எண்ணீங் குயிருந்
தானே வகுத்ததுன் றமருகக் கரமே
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையுங் காப்பதுன்னமைத்த கைத்தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலும்
மாற்றுவ தாரழ லமைத்ததோர் கரமே
ஈட்டிய வினைப்பய னெவற்றையு மறைத்துநின்
றூட்டுவ தாகுநின் னூன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில் பேரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே-என்பது மது.

இனி, படைப்பென்பது உயிர்க்குக்கருவி கரணங்களைக் கொடுத்தறிவைவிளக்குதல். நிலை, அங்ஙனம் படைக்கப்பட்ட கருவிகரணங்களொடு கூடி உயிர்வினை நுகர்தற்கு விதித்த காலம் வரையில் அதற்கு இடையூறுறாது காத்தல். இறுதி, வினைநுகர்ந்துவருங்கால் அயர்வுற்ற வுயிர்க்கு அவ்வயர்வு நீக்கி அது இன்புறுமாறுசெய்தல், மறைவு, உயிர்வினை நுகருங்கால் அது முற்செய்த வினையினியல்பும் அதன்பயனும் அறியாவாறுமறைத்தல். அருள், வீட்டின்பத்தை அளித்தல். இவற்றுள் இறுதியாகிய சங்காரத்தினியல் பறியார் அத்தொழிலையும் அஃதியற்றும் இறைவனையும் வாளாபுறம் பழித்துரைப்பர். இனி, நாளும் இம்முத்தொழில் நிகழ்வதை யாராய்வார் அங்ஙனமுரையார். என்னை உறங்கிவிழித்தலே படைப்பும், பகல் முழுவதூஉம் உலாய்த்திரிதலே நிலையும், இரவில் உறங்குதலே இறுதியுமாம். நாள் முழுதும்வேலைசெய்திளைப்புற்ற மக்களும் பிறவும் உறங்காவிடின் எய்துங்கேடு இத்துணைத்தென்று வரம்புப்படா. ஆகவே, அவ்விறுதித்தொழில் எத்துணைப்பயனுடையதாயிருக்குமென்றறிந்துகொள்க. பிறர் இறுதித்தொழிற்குடையாரென்று பெறப்படாமையான் அதுசெய்வான் இறைவனே யென்பது தெரியவிளங்கும். நாளும் இளைப்பாறுதல் போலவே, சிலபல ஆண்டுகட்குள் எய்தும் இறப்பும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டேயா மென்றறிக. "அழிப்பிளைப்பாற்றல்" எனும் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானும் இவ்வுண்மையறிக. ஆகவே, இறைவன் உயிர்களின்றிறத்துச்செய்யும் வினைகள்யாவும் அருளினா னன்றிப் பிறிதில்லையென்க. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலா" னாகிய இறைவன் உயிர்க்கு இவைகளையெல்லாஞ் செய்யவிரும்புதல் இழுக்காம்பிறவெனின்;—அறியாது கடாயினாய், ஒரு குறையுடையானன்றே அக்குறையை நிரப்புதற்கு வேண்டலும், வேண்டாமையுஞ் செய்வன். எல்லாம் அவனுடைமையும் அடிமையுமாக வுள்ளனவாயின் அவன் குறையுடையானென்பது பெறப்படாமையின், நீ கூறியவாறு ஈண்டுரைத்தன அன்னவிருப்பு வெறுப்புக்களாகாது அவற்றை (உயிர்களை) நன்னெறியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று உவட்டெடுக்குங் கருணையால் உண்டாயினவாதலான் அவை இறைவனுக்கு இழுக்கமாறி யாண்டையதென்க. இவ்வுண்மை யெல்லாம் விரிக்கிற் பெருகும், இப்பத்திரிகையில் இயைபுபற்றி யாண்டாண்டு விளக்குதும் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம்,

உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு ளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமு மருளரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்கமெல்லாந் தானரு டனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசிந்தனன்றே.

எனுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானும் பிறவானும்உணர்ந்துகொள்க.

திருஞானசம்பந்தர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதக் காப்பு.

கல்லானிழன்மலை, வில்லாரருளிய
பொல்லாரிணைமலர், நல்லார்புனைவரே.

இ-ள்.

கல் ஆல்நிழல்=கல்லால மரநிழலின் கண்ணே யெழுந்தருளிய, மலைவில்லார்=மலையினை வில்லாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான், அருளிய=திருக்குமாரராகத்தந் தருளிய, பொல்லார்=பொல்லாப்பிள்ளையார் என்னுந் திருநாமம் புனைந்த விநாயகக் கடவுளது, இணைமலர்=மலர்போன்ற இரண்டுதிருவடிகளையும், நல்லார்=நல்லவர்கள், புனைவர்=தமது சிரசிலே தரிப்பார்கள். எ-று.

ஏ=ஈற்றசை.

சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களா லாகியது என்பதை இந்தக்காப்பிலடங்கிய பன்னிரண்டு சொற்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவை வருமாறு: 1, கல். 2, ஆல். 3, நிழல். 4, மலை. 5, வில்லார். 6; அருளிய. 7, பொல்லார். 8, இணை. 9, மலர். 10, நல்லார். 11, புனைவர். 12, ஏ. இவ்வாறு பிரித்துக் காண்பவர்களுக்கு ஒரு வியப்புண்டாகாமற் போகாது. இவ்வாறு அமைக்க வேண்டுமென்று மெய்கண்ட சிவம் கருதினும் கருதாவிடினும் தெய்வத் தன்மை அதிற்காணப்பட்டவாறறிக. இனி யெடுத்துக்கொண்ட காப்பில், சில நயங்களெடுத்திசைப்பாம்.

ஆலானது நல்லால்—கல்லால் எனப் பேதப்பட்டிருப்பதால் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய சிவபரஞ்சுடரெழுந்தருளியது கல்லாலின் கீழ் என்று தெரிவித்ததாயிற்று. எம்பெருந்தகை நல்லாலின் கீழமராது கல்லாலின் கீழமர்ந்த தெற்றுக்கெனின், அவர் கன்மலையை வில்லாகக் கொண்டவராகலினென்க. கல்லென்றது ஈண்டுப்பொற் கல்லென்றறிக. பரமாசிரிய கோலங் கொண்டெழுந் தருளிய பெருந்தகைமாட்டுக்கன்மரம் கற்சிலைகளெடுத் தோதப் பெற்றவா றென்னையெனின், அவ்வருட்பெருந்தகை கல்லையுங் கனியச் செய்பவரெனபது போதரவென்க. கல்லால் துளிர்த்தலும், கன்மலைவளைதலுங்கூடா. அவைகளை முறையேதுளிர்க்கவும், வில்லாகவளையவுஞ் செய்தபேராற்றலுடையா ரெத்தகைய கரடுபற்றிய வுயிரையுங் கனியச்செய்து தம் வயப்படுத்தி யாள்வரென்னுங் கருணையை வியந்தமையே அதுவாம். ஆணவபாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட வுயிர்களை யவ்வாணவத்தைப் போக்கித் தமது திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளும் அருளாற்றலுடையா ரென்று கற்பதே யதன் முடிவென்றறிக. கல்லால் துளிர்க்கச் செய்தவர்பாச வுயிர்துளிர்க்கச் செய்தலும், கன்மலைவளையச் செய்தவர் பாசவுயிர்வளையச் செய்தலு மெளிதிற் கூடுமென்றுணர்க. கைலையாகிய கன்மலையைத் தாமெழுந்தருளிய விருக்கையாகக் கொண்டதும் முன்னவற்றோடு சேர்ந்து பொலிவெய்து மென்க. ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாவார் ஸநகாதியோகிகளுக்கு வேதாகமங்களின் றுண்பொருளையுபதேசித்து வீடுபேற்றை நல்கினாராகையால் ஆசிரியராகிய வவருயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தி யுபகரிக்குந் தன்மை போதரவே கல்லால் கன்மலையுவமைகள் பயன்பட்டவாறறிக. விரிக்கிற் பெருகும். நிற்க.

ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தம் சிவனாரது இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களிலொன்று. தென்முகமா யெழுந்தருளிய கோலமென்பது அதன் பொருள். இந்த மூர்த்தத்தை "ருத்ரயத்தேதக்ஷிணம் முகம்தேநமாம்பாஹிநித்யம்" என்று துதித்து, 'தேவரீருடைய தக்ஷிணமுகமானது என்னை ரக்ஷிக்கக் கடவது என்னும் பொருடோன்றச் சுருதிவிதந் தோதியதறிக. இந்தக் கோலம் யோககோலம். அம்மையோடுகூடிய கோலம்போககோலம். இவ்விரண்டனுள் யோககோலத்தை விளக்குங் கல்லானிழன்மட்டில் விடுத்தால் இவர் அருளிய பொல்லார் என்னும் விநாயகரது பிரசங்கத்துக் கவகாசமில்லாமற்போம். அம்மையைப் பிரிந்து கல்லானிழலிலிருந்தவர் பிள்ளையைத் தருதல் கூடாமையால், பொன்மலை வில்லைத் தாங்கி முப்புரம் பொடியநகைத்துச் சொர்க்கமத்யபாதல மென்னு மூன்றுலகம் அல்லது முப்புரங்களைக்காத்து, உயிர்களுக்குப் போகத்தை நிறுத்திய கோலத்தையுடன் புணர்த்திக் கூறினாரென்க. போகத்துக்குப் பொன் முதற்பொருளாகையால் அதனைக்கொடுத்துப் போகந்துய்க்கச் செய்யவல்லவரென்பதையு மவரது பொன்மலை வில்லுணர்த்தியவாறறிக. பொன்மலை வில்லேந்திய காலத்து, அதற்குநாரி-பாணமுதலியவைகளும், தேர்-குதிரை முதலியவைகளும், ஏனையசாரதி முதலிய அங்கங்களுங் கேட்கப்பட்டமையா லிவைகளையுடையார் பெரியவொருஸம்ஸாரியாயினது சித்தம். இவருக்கு மனைவிமக்களுண்டாயிடுதலாசங்கை பெருமையால, இவரருளிய பொல்லார் என்று விநாயகரைத் துதித்தல் மரபாயினவாறறிக. அன்றியும், கல்லானிழலி லெழுந்தருளியிருந்தவர் யாவரென்னுமாசங்கையை விடுவித்தற்கு மலைவில்லாரென்று கூறினாரெனலுமொன்று. ஈண்டுப்போந்த பிரசங்கத்தால் சிவபரஞ்சுடரினது யோககோலம் போககோலம் என்னுமிருவித கோலங்களுந் துதியேற்பவாயின. யோககோலம் உயிர்களுக்குயோகத்தைப் பிரஸாதித்தற்கும், போககோலம் அவர்களுக்குப் போகத்தைப் பிரஸாதித்தற்குமாம். இதனாலிவை பரப்பிரயோஜனார்த்த மெடுத்துக்கொண்டவையா மென்றறியத் தக்கது. "வில்லாடன்மாரனிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாள் புல்லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே" என்னும் வாக்கியம் உமாதேவியாரை எம்பிரான் நீங்கியிருந்தபோது உயிர்கள் தத்தம் பேடுகளை நீங்கியிருந்தன வென்று தெரிவித்தமையால், அவ் வெம்பெருமான் பிராட்டியாரை மீண்டுந் திருமணத்தாற் கூடியது அவ்வுயிர்கள் தத்தம்பேடுகளை யணைந்தின்புறுதற்கேயாம். அன்றியும், "இமைப்பொழுது முபகாரமல்லா லொன்றை யியக்காநிர்க்குணக் கடலை" என்றவமுதவுரை எம்பெருந்தகை சுயப்பிரயோஜனங் குறிக்காது பரப்பிரயோஜனார்த்தமே யாவுஞ் செய்பவ ரென்னுமுறுதியை விளக்கியவாறறிக. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடிசேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பையில." என்னுந்திருக்குறளாசிரியரது தெய்வவாக்கு மிதனை நிறுத்தியவா றுணர்க.

இனி யவ்விறைவனருளிய விநாயகக் கடவுளைப் பொல்லார் என்றதென்னை யெனின், பொள்ளல்=துவாரம். பொள்ளா என்பது துவாரஞ்செய்யாத என்று பொருள்படும். இதனால், பொள்ளாப்பிள்ளையார் என்பது துவாரஞ்செய்யாத பிள்ளையார் அல்லது ஆயுதத்தினாற் றுளைபடாத பிள்ளையார் என்று அறிஞர் பொருள் கூறுவர். இன்னுமிதனைவிரிக்கின் ஒருவராக்காமல் தானேயுண்டான சுவயம்புமூர்த்தி யென்பது முடிவென்றறிக. திருக்கைலையினின்று மெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியார் தமக்குபதேசித்த சிவஞான போதத்தை இந்தப் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடத்திலேயே மெய்கண்ட சிவங் கேட்டுத் தெளிந்து அநுபூதிப்பெருஞ் செல்வராயினா ரென்க. பின்னரே சிவஞானபோதத்தை விரித்தருளினர் சிறிய பெருந்தகையா ரென்க. இவரது அவதாரபூமியாகிய சுவேதவனத்திலந்தப் பிள்ளையார் திருக்கோவில்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பதால் அவரையே பொல்லாப்பிள்ளையா ரென்று துதித்தபடியாம். திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது பிரஸ்தாபம் ஸ்ரீநம்பியாண்டார் நம்பிகளது சரித்திரத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அந்தப்பிள்ளையாரும், சுவேதவனப்பிள்ளையாரும் வேறு வேறு இடங்களிலெழுந் தருளிய அவசரகோலங்களாம். 'பொள்ளாப் பிள்ளையா ரென்பதே பொல்லாப் பிள்ளையார் என மருவியவாறறிக. திருநாரையூர் சுவேதவனம் இவைகளின மாத்திரமன்றி வேறு பல இடங்களிலும் சுவயம்பு விநாயக மூர்த்திகளெழுந் தருளியிருப்பதால், அவ்வெல்லா மூர்த்திகளையும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்று வந்திப்பதே மரபாயதென்க.—(இன்னும் வரும்.)

திருவானைக்காவுலா.

இவ்வரிய நூலானது, சம்புகேச்சுரமென்னும் வடமொழிப்பெயரை யுடைய திருவானைக்கா வென்னுந் தலத்தில் விளங்கும், ஸ்ரீஅகிலாண்டேசுவரி வரப்பிரசாதம் பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீ காளமேகப் புலவராலியற்றப்பட்டது. இப்புலவர் பெருமான், திருவரங்கத்தில், வடமப்பிராமண குலத்திலவதரித்தவர். கும்பகோணத்தை, இவரது ஜன்மதேசமென்பாருஞ் சிலருண்டு. இவர் தம்பாடல்களில் பிரஸ்தாபிக்கும், திருமலைராயன் என்னுமரசன், 15-வது நூற்ருண்டிலிருந்தாகச் சொல்லப்படுவதால், இவருடைய காலம் சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முந்தியது. பலவகை ரசங்களும் பொருந்த எவ்வகைக் கவிகள் பாடுவதிலும் ஈடின்றிச் சிறந்தவரிவர். இவர் செய்தவைகளில், பெரும்பாலாயுள்ளவை தனிப்பாடல்களே. இவர் சென்ற பலவிடங்களிலும், நடந்த சம்பவ விசேடங்கள் பலவாறுக வழங்கி வருகின்றன. அவற்றைப் பெரும்பாலும், விநோதரசமஞ்சரி முதலியவற்றிற் காணலாம். திருமலைராயன் பட்டினத்துக்கு முதன்முறையிவரெழுந்தருளி, கடைவீதியில், ஓர் கடையிலுட்கார்ந்திருக்கையில், மிக்க ஆடம்பரத்துடன் அவ்வீதி வழியே சென்ற அச்சமஸ்தான வித்வான்களைக் கண்டு, வழக்கப்படி அங்குள்ளார் யாவருமெழுந்து, கைகுவித்து மரியாதை செய்தனர். அதனைக்கண்ட புலவர் பெருமான் புன்முறுவல்கொண்டெழா திருமாந்திருந்தனர். அதனைக் குறிப்பாகக்கண்டுணர்ந்த அதிமதுரகவி யென்பவர், இவரை யோர் செருக்குற்ற புலவராக எண்ணி, இவர் திறமையை அளந்தறியுமாறு ஒருவனிடத்திற் சிறிது பொருள் கொடுத்து, இவருட்கார்ந்திருந்த கடைக்காரனிடத்தில், மேகமும், பசுவும், ரத்நமும் அப்பொருளுக்கு வாங்கிவரும்படியேவி யனுப்பினர். அவ்வேவலாளன், அக்கடைக்காரனிடத்து வந்து அப்பொருளைக் கொடுத்து மேற்சொல்லிய மூன்றையுங்கேட்க, கடைக்காரன் மனமருண்டு சமஸ்தான வித்வான் விரும்பியதை மறுக்கமாட்டாமையாலும், பசுவும், ரத்நமும் கிடைப்பினும் மேகங் கிடைக்க மாட்டாமையாலும் வருந்தி நிற்கையில், அக்கடையிலிருந்த காளமேகப்புலவர், அக்கடைக்காரனை நோக்கி, ஓய் வணிகரே! வருந்தாதீர்! இவன் கொடுத்த பொருளுக்குத் தக்கபடி, உம்மிடத்துள்ள 'காராமணிப் பயறு கொடுத்தனுப்பும்' என்றார். அவ்வியாபாரி அதற்குடன்படாமல் மிகவுமஞ்ச, அவனைத்தேற்றி, கார்=மேகம்; ஆ=பசு; மணி=ரத்நம்; இம் மூன்றுங் கூடியது 'காராமணி' என்று அக்கடைக்காரனுக்கு விளக்கிக்காட்டி, அக்காராமணியே கொடுத்தனுப்பச் செய்தார். அதிமதுரகவிராயர் கருதியது மிதுவேயாதலால், அந்தப்புலவர் பெருமானுடைய அபாரசக்தியை அறிந்து, பொறுமை கொண்டு அநேக ஊறுபாடுகளைச் செய்ய,எல்லாவற்றையும் அவரொழித்து,அரசனல் மிகவும் உபசரிக்கப் பெற்றனர். இப்புலவர்பெருமான் சாபானுக்கிரக ஸாமர்த்தியமுடையவராதலால் 'வசைபாடக் காளமேகம்'என்று முன்னோர் இவரைத்துதித்திருக்கின்றனர். 'மற்றெல்லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாபுலி' என்றபடி பாக்களிலே கடினமாகிய வெண்பாக்களை மிகவும் அநாயாசமாகப் பாடுவதில் ஒப்புயர் வில்லாத சாமர்த்தியமுடையவ ரிவர். இவரியற்றியவைகளுள், மேற்குறித்த திருவானைக்காவுலாவும் பரப்பிரம விளக்கமுமாகிய இரண்டுமே, பிரபந்த ரூபமாயுள்ளன. இவற்றுள் பரப்பிரம விளக்கம் சிவபாரம்யத்தைக்கரதலாமலகம்போல் நன்கு விளக்குவது. இனி இங்கே எடுத்துக்கொண்ட உலாவைப் பற்றிச் சொல்வாம்.

உலாவென்பது, தொண்ணூற் றறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இதனிலக்கணத்தைத் 'திறந்தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செய்கை, மறந்தயரவந்தான் மறுகென், றுறைந்த கலி வெண்பாவுலாவாம்' என்பதனுல், பேதை முதற்பேரிளம் பெண்ணீருகிய ஏழுபருவத்துப் பெண்களும் காதல்கூரப்பாட்டுடைத் தலைவன் வீதியிடைப் போந்தானெனக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவதென்க. ஏழ்பருவமாவன:—ஐந்தாமாண்டு முதலேழாமாண்டளவும் **பேதை**; 8 முதல் 11 வரையும் **பெதும்பை**; 12 முதல் 13 வரையும் **மங்கை**; 14 முதல் 19 வரையும் **மடந்தை**; 20 முதல் 25 வரையும் **அரிவை**; 26 முதல் 31 வரையும் **தெரிவை**; 32 முதல் 40 வரையும் **பேரிளம் பெண்**. இவற்றுள் பெதும்பைப் பருவ வருணனை கஷ்டமானது; 'பேசுமுலாவிற் பெதும்பைபுலி' என்பவாகலான்.

இத்தகைய பிரபந்தத்தை நமது காளமேகப் புலவர் திருவானைக்காவுடைய செல்வனைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடினமையால் இதற்குத் 'திருவானைக்காவுலா' எனப் பெயராயிற்று.

இந்நூல் சில நாளைக்கு முன்னர் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. அதனைப்பார்க்க, 'இதையச்சிட்டதினும் இறந்துபடவிட்டிருப்பதே நன்று' என்று தோன்றிற்று. ஒருங்கே நாலுவரிக்குப் பொருள் கொள்ளவியலாது பல்வகைப் பிழையும் பொதிந்து கிடந்தமையால். ஆகவே பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளை யச்சிடுவோர் தக்கவாறு ஆராய்வது கடமையாகும். கிலமாய்ப்போன பழைய ஏடுகளைப் படித்துப் பாடநிச்சயம் பண்ணுவதினுங் கஷ்டமானது வேறொன்றில்லை. ஒரு பிரதியானது அந்தியதசையடைகிறபோதே அதனைப் பெயர்த்தெழுதுவது நம்மவர் வழக்கம். மூலப்பிரதியைப் பெயர்த்தெழுதுவோர் பாஷாஞானமின்றி வெறும் எழுத்துக் கூலிகளாகவே பெரும்பாலு நேர்தலால், அவர்கள் ஓரெழுத்தை மற்றொன்றாக எண்ணியெழுதி முடிக்க, அதனுல் படிப்பிரதி (நகல்) சீர் கெட்டுப்போம். அதனிலிருந்து மற்றொன்று பெயர்த்தெழுதுங்கால், அதன் சீர்சொல்லவும் வேண்டுமோ? சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, இலக்கண விளக்கம் முதலியவற்றை யச்சிட்ட மகான்களுக்கே யிவ்விபரீதங்கள் நன்குபுலப்படுமென்க. இவற்றைச் சீர்ப்படுத்தியுபகரித்த அப்பெருந் தகையாளர்கள் சிரமத்துக்குத் தமிழுலகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டோ! இது நிற்க, நமது திருவானைக்காவுலாவை அச்சுருபத்திற் கண்டு துக்கமே யதிகரிக்கப் பெற்று நிற்கையில், அச் சம்புகேச்

சுரர் திருவருளால் அவ்வுலா ஏட்டுப் பிரதியொன்று கிடைத்தது. அதுவுமேற் கூறியபடி எழுதுவோரால் நேர்ந்த பல வழுக்கள் நிறைந்ததே. ஆயினும் அதைக்கொண்டே ஒரு பிரதி செம்மை செய்து இப்போது வெளியிடலாயிற்று. இதில், சிலவிடங்களிற் சில சொற்றொடர்களுக்குப் பொருளமைதி நன்கு புலப்படவில்லை. அவ்விடங்களை ஏட்டிலுள்ளவாறே பதிப்பித்திருக்கிறது. அதிக சீர்க்கேடாயிருந்த சில விடங்கள் எதுகைத் தொடை யொற்றுமையால் சுலபமாக அறியலாயின. இன்னவிடங்களை யுற்று நோக்குழி படிப்பிரதியெழுதினவர் சொன்னிலை நோக்காது எழுத்து நிலையே கொண்டெழுதினவ ரென்பது நன்கு புலப்படும். மோனை, எதுகை யில்லாத பழைய நூற்களையச்சிட்டோரும், அச்சிடுவோரும், பட்டவும், படுவனவுமாகிய பிரயாசைக்கு ஒரவதியுமுண்டோ!

யேல். சரவணப்பிள்ளை.

திருவானைக்காவுலா.

காப்பு.

ஏரானைக் காவிலுறை யென்னானைக் கன்றளித்த
போரானைக் கன்றுதனைப் போற்றினுல்—வாராத
புத்திவரும் பத்திவரும் புத்திரசம் பத்துவருஞ்
சத்திவருஞ் சித்திவருந் தான்.

அவையடக்கம்.

தேனுலா வுந்தார்த் திருவானைக் காவாற்கி
யானுலாப் பாடவிசை கின்றேன்—பானு
வழியென் றளவாத வானைமாக் காலாற்
பொழியென றளப்பாரைப் போல்.

துலங்கு கயிலாயத் தொல்லோர் பொறுமின்
இலங்குகயி லாயத் திருந்துஞ்—சிலந்தி
உமிழ்நூலின் பந்த ருகந்தார்க்கென் புன்சொற்
றமிழ்நூலின் பந்தருமே தான்.

நூல்.

சீர்பெற்றதற்பரமாய்ச் சிற்பரமாய்ச் சிற்பரத்தின்
வேர்பெற்ற நாதமாய் விந்துவாய்ப்—பேர்பெற்ற

சோதியாய் மும்மைச் சொருபமாய யம்பூதத்
தாதியாயெவ்வு யிருமாயினேன்—வேதத்து

மட்டுப்படாது வளர்ந்தண்ட வான்கனிசந்
தெட்டுப் பணைகொண்டெழுந்த தருக்—கிட்டுபொரு

ளீவானுமீ கென்றிரப்பானு மீவனவே
யாவானுந் தானுகு மாடலான்—ஒவாது

தானே சகமாகித் தானேபடைத் தளித்துத்
தானே யழித்தருளுந் தன்மையான்—ஞான

விசிதவடிவாய் விளங்குஞ்சிகர
ரசிதகிரியிலிருந் தோன்—வசனநெறிச்

சம்புதலத் தென்பாற் றடங்கண்டுசங்கரவென்
றம்புயன் மாதவஞ்செய் தர்ச்சிக்க—நம்பும்

பெருஞானபூமி யெனும் பேர்தலத்துக்கெய்த
வருஞான தீட்சையளித்தோன்—இருடி

ஒருவனடி சேர்வான்பொன் னேங்கல் சூழ்சம்புத்
தருவினடியிற் றவமே—புரியக்

கரத்திற் றவனிக் கனியொன்று வீழ
மரத்திற் கனிகருது மத்தன்—கிரிக்கொத்த

மேனியுளதிந்த வெண்கனிதெய் வீகத்தா
லான்தரற் கமுதமாமென்னத்—தானெழுந்து

கைக்கொண்டடங்கும் கனியைக் கயிலையிற்போய்
நக்கன்றனக் களிப்ப நன்றென்று—முக்கணனுர்

வாங்கியருந்திவிரை மாமுனிக்கு நல்கமுனி
தாங்கியருந்த த்தரிக்குமோ—பூங்கொன்றைத்

தாரான் பவளவிதட்டங்கிய தன்றேவுடலில
வேராய்முடியில் வெளிதிறந்து—தேராளி

மேகபதங் கரப்பவெண்ணுவ லாயெழுந்து
சாகையொடு தழைப்பத் தானேந்தி—ஓகையுடன்

நின்றுபரவ நிருத்தன் கருத்துடனீ
யின்றுமுதற் சம்புமுனியிப்படிப் போய்—மன்றல்

நளினமுனி பூசித்தஞானபூ மிக்கட்
டெளிபிரமபுட் கரணிதீரத்—தொளிர

இருப்பாயுன் னீழலிலே யாமுறைவோ மென்ன
விருப்பாலவனவந்து விட்டான்—உருத்திரனுர்

கற்பித்தவந்நெறியே கஞ்சமுனி தடப்பாற்
பொற்புப் பெறவுறையப் புக்கதன்பின்—வெற்பிடத்தில்

நவ்வி யகிலாண்ட நாயகி ஞானக்கேள்வி
எவ்வழி நானெய்துமியல் பென்னச்—செவ்வியோய்

நீயும்போய் ஞானநிலத்து நமையர்ச்சியெனத்
தாயும் போயந்தத்தலத் தெய்தித்—தூய

அயன்றனை நோக்கிநானர்ச்சிக்கவே தா
னியன்றசிவ லிங்கமே தென்னப்—பயின்றரனுர்.

தமிழ்.

சிதம்பரம், ஸ்ரீஇராமலிங்கசுவாமிகளவர்களால் எழுதப்பட்டது.

தமிழ் என்பது, த்+அ+ம்+இ+ழ் என்னும் 5-அலகு நிலையுடைத்து. த், ம், ழ், ஜட.சித்கலை. அ, இ, சித்கலை. அ=அகண்டாகார சித்தைவிளக்கும், ஓங்கார பஞ்சாக்கரத்துள் பதிநிலையக்கரமாம். இ=பதியைவிட்டு நீங்காத சித்தை விளக்கும், வியவகாரத்தால் அனந்தாகார வியஷ்டிபேதங் காட்டும் ஜீவசித்கலையக்கரமாம்.

பதி சிதாத்ம கலைகளுக்காதாரமாகி, உயிரினுக் குடலையொத்துக் குறிக்கப்படும்.

த், ம், ழ், எழுத்துகளுக்குரை.

த்=ஏழாவது மெய்; ம்=பத்தாவதாகும்; ழ்=15-வது இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியலக்கரமாம்;—ஐந்தலகுநிலையும், உபயகலைநிலையும், மூன்று மெய்நிலையும் அமைந்துள்ளதும்; சம்புபக்ஷத்தாரால், அனுதியாய் சுத்தசித்தாந்த ஆரிஷரீதிப்படி கடவுள் அருளாணையால் கற்பிக்கப்பட்டதும்; எப்பாஷைகளுக்கும் பிதுர்பாஷையென்று ஆன்றோர்களால் கொண்டாடப்பட்டதும்; இனிமையென்று நிருத்தம் சித்திக்கப்பெற்றுள்ளதுமான தமிழ் என்னும் இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியல் மொழிக்குச் சுத்தசித்தாந்த பதஉரை.—

த்+அ தத்வரூபாதி சிவபோகாந்தமான தசகாரிய இயற்கையுண்மைக்கட்டளை நிலையில் முன் அலகுநிலைப்பொருள் கூறியவிடத்துக்குறித்த ஏழாவது நிலையாகிய த் என்பது சிவரூப இயற்கையுண்மைக் கட்டளையாம்.—

அ=அகண்டாகார சித்கலாரூப ஓங்காரத்துட்பொருட் பிரதம விலக்கிய வியக்தியக்கரம்;—பன்னீருயிர்நிலையிற்றலையாய முதலக்கரமாதலில், அதுவே பிரமாதி பரசிவாந்தவநிலைக்கும் அனுதியாதிகாரணமாயுள்ள வியற்கையுண்மைப் பரிபூரணப்பொருளிலக்காம்;—

என்னவே; சிவரூபமாகும். தகராகாசத்தில் சுத்தசிவமாகும் அருட்சோதியிணைந்துள்ள பூரணனந்த ஸ்வரூப பரபதி வியக்தமாயிற்று:—

ம்+இ சங்காரப்ரணவமாகிய மகாரம்—முக்தான்மாக்களுக்கு ஒளிவண்ணச் சதானந்தமாயும், பெத்தான்மாக்களுக்கு இருள்வண்ண மலரூபமாயும் இருந்து, கற்பாந்தப்பிரளயமுடிவின் சிருட்டி திதியாதிகளில், சிதான்மசக்தியாகிய ஜீவனுக்கு, அதிகரணமாகவும், முற்குறித்த பத்தாவது நிலயமாகிய ஆன்மாதாரமாகியுமுள்ளதெனப்பொருளாம்;—

இ=பன்னீருயிர்நிலைகளில் மூன்றாம்நிலையுயிராகிய இகாரம், திரிசலா ஆன்மவருக்கத்தில், அபரமாகிய சகலாகலரையும், பரமாகிய பிரளயாகலரையும் கீழ்ப்படுத்தி, அவ் விருகூட்டத்தாருக்கும் மேற்பட்டுநின்ற சுத்தவிஞ்ஞானகலராகிய சிதாத்மாக்களைச் சுட்டுகின்றதாம்.

என்னவே, ஆதார ஆதேயக்கூட்டுறவால் என்றுந் தோன்றி விளங்கும் சிதான்மவருக்கங்கள், பரபதிலக்ஷியமாகிய பூரணனந்தத்திற்கு அநுபவிகளாக வுரியவர்களெனக் குறிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ழ்=இந்தச் சிறப்பியலக்கரம், பதினெண் மெய்களில் பக்ஷமுடிபின் எண் குறிப்பில் நின்று, சிவயோக பூமியாகிய பரத கண்டத்தில் பௌராணிக தத்துவத்தாற்குறிக்கப்பட்ட ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் சுதேசந்தவிர மற்ற ஐமபத்தைந்து தேசபாஷைகளினு மில்லாததாயும், பதினெண்ணிலமாகக் குறிக்கப்பட்ட செந்தமிழ்,கொடுந்தமிழ்என்னும்இருமைக்கும் ஒற்றுமையுரிமையாயும், முத்துறைத் தமிழுக்குள் முதன்மைத் துறையானதும், இருக்கு யஜுர் சாமமென்னும் சமஸ்கிருத வேதத்திரயப்பொருள் அனுபவத்தை யெளிதில் கற்றுணர்ந்து தெளிந்து அநுபவிக்கிறதற்குப் பரமேசுரனது திருவருளைப் பஞ்சாக்ஷர முத்தொழிற்காரியமான பஞ்சதசாக்கரியால் பிரத்தியக்ஷாநுபவம் சித்திக்கச்செய்யும் நிலயமானதும்,—

ஸ்ரீமணிவாசகர், சம்பந்தர், நாவுக்கரையர், சுந்தரர், திருமூலர் முதலிய மகாபுருஷர்களால் சாத்திர தோத்திரங்களாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் திருவாசகம், தேவாரம், திருமந்திரம் என்னும் பரமார்த்த ரகசியங்களையுடையதும், —பலநாள் நைஷ்டிக அதிகரணம் பூண்டுபோதகாசாரியர் சந்நிதியில் தாழ்ந்து சகபாடிகளோடு சூழ்ந்து சுர ஒலி பேதங்களைத் தேர்ந்து, உழைப்பெடுத்து ஓதினுலும் பாடமாவதற்கு அருமையாயும், பாடமானுலும் பாஷியம், வியாக்கியானம், டீக்கா, டீகா, டிப்பணி முதலிய உரைகோள் கருவிகளைப் பொருள்கொள்ளத் தேடவேண்டியதாயும், அவ்வவைகளையும் தேடிக்கைவரினும், அக்கருவிகளால் போதகம் பெறவேண்டியதற்கு பாஷியக்காரர்கள், வியாக்கியானகர்த்தர்கள், டீக்காவல்லபர்கள், டீகா சூசகர்கள் முதலிய போதக உபபோதகாசரியர்கள் கிட்டுவது அருமையில் அருமையாயும் இருக்கிற ஆரியம், மகாராட்டிரம், ஆந்திரம், என்ற பற்பல பாஷைகளைப்போலாசாமல் பெரும்பாலும் கற்பதற்கு எண்ணளவு சுருக்கமாயும், ஒலியிலேசாயும், கூட்டென்னுஞ் சந்தி அதிசுலபமாயும், எழுதவும், கவிசெய்யவும் மிக நேர்மையாயும், அக்ஷர ஆரவாரம், சொல்லாடம்பரம் முதலிய பெண்மையலங்காரமின்றி எப்பாஷையின் சந்தசுகளையும் தன் பாஷையுள்ளடக்கி ஆளுகையால், ஆண்டன்மையைப் பொருந்தியதான தற்பாஷைக்கே அமைவுற்ற ழ், ற், ன் என்னும் முடி நடு அடி சிறப்பியலக்கரங்களில் முடிநிலை இன்பாநுவ சுத்த மோனதீதத்தைச் சுட்டறச்சுட்டும் இயற்கையுண்மைத் தனித்தகமைப் பெருமைச் சிறப்பியலொலியாம்.

உரைகூறிப்போந்த சுத்த சித்தாந்த ஆரிடரீதி முப்பதவுரைப் பொழிப்புமருளியற்கைமல இருளைப்பரிபாகசத்தியால் அருளொளியாக்கி, அதற்குள்ளீடான சிதாத்ம சிற்கலாசக்தியென்னும் சுத்த ஆன்மாவை, தகர ககன நடன அருட்பெருஞ்சோதியென்னுஞ் சுத்த சிவானந்த பூரணத்தைச் சுத்த மோனதீன மியலால் அநுபவிக்கும் இயற்கையுண்மையே தமிழ் யென்னும் சொற்பொருள் சுட்டினவாறு காண்க.

இதன் கருத்து யாதெனில், தமிழ்ப்பாஷையே அதிசுலபமாக சுத்தசிவாநுபூதியைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

குறிப்புகள்.

பதினோராவது காங்கிரசு சங்கம் வரும் செப்டம்பர்மாதம் 5-வது தேதியிலிருந்து 12-வது தேதிவரையில் பாரிசுநகரியில் கூடும். ஏஷியாடிக் குவார்ட்டர்லி ரிவியூ என்றபத்திரிகை ஜூலைமாதம் வெளிப்போந்த கடிதமொன்றில் டாக்டர்-ஆர்-என்-கஸ்டு என்பவர், ஐரோப்பா கண்டத்திற் பலவிடங்களிற் கூடிய சென்றபத்துக்காங்கிரசு சங்கத்தால் விளைந்த பயன்களைப்பற்றியும், சுதேசபாஷைகளை யபிவிர்த்தி செய்வதற்கும் இச்சங்கம் மிகவும் பயனுடைத்தா யிருக்குமென்பதைப்பற்றியும் ஒரு தலைமை விஷயம் எழுதியிருப்பது மல்லாமல், காங்கிரசுசபையார் எடுத்துக்கொண்ட கவலையும், அவர்கள் சேகரித்த விஷயவாராய்ச்சியும், புதிய விஷயங்களும், பெரும்புலவர்களாகிய அவர்கட்குள் நீடிய நட்பும் மிக நன்கு மதிக்கத்தக்கவாமெனபதைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அதே பத்திரிகையில் டாக்டர் ஜி-யூ-போப் அவர்களால் தமிழ் நாட்டுப்புலவர்களைப்பற்றி யொருவிஷயம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தை நாம் அடுத்தபத்திரிகைகளில் வெளியிடுவாம்.

***

மணிமேகலை,—இந்நூல் தமிழிற் சிறந்த ஐந்துகாப்பியங்களில் ஒன்று. இதை யாக்கியோர் கடைச்சங்கத்து வீற்றிருந்த தெய்வப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரில் ஒருவரான சீத்தலைச்சாத்தனார். இது சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச் சிறந்ததும் எளிதிற் பொருள் விளங்குவதுமாயுள்ளது. இத்தகைய நூல் ஒன்று படிப்பாரும் எழுதுவாருமின்றிச் செல்லுக்கிரையாகாது கும்பகோணம் காலேஜ்-தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-வே-சாமிநாதையரவர்களால் பல பிரதிகளைக்கொண்டு நன்கு ஆராய்ந்து அவர்களால் ஒரு சிறந்த குறிப்புரையும் எழுதி யச்சிடப்பட்டு முடிவுபெற்றிருப்பது கேட்டுக்கழிபெருங் களிப்பெய்துகின்றோம். புத்தகங்கட்டப்பட்டு வருகிறதாம். நமதடுத்தபத்திரிகையில் அது வெளிவந்த விஷயம் எழுதப்படுமென்று நம்புகிறோம்.

***

இலக்கண சந்திரிகை—இது, யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பழந்தமிழ் நூல்களில் உருவமாறுபட்டு வழங்கப்படும் வடசொற்கள் விதியும் வடசொற்போல் தமிழில் வழங்கும் பெயர், வினை, இடை உரிச்சொற்கள் விதியும் விரிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் தமிழ் கற்போர்க்கு மிகவும் பயன்படும். இதை அன்புடன் எமக்கனுப்பிய ஆக்கியோற்கு எமதன்பார்ந்த வந்தனம் பலசெய்யப்படுகின்றன. இந்நூலாசிரியர் வழியைப்பின்பற்றி யேனைத்தமிழ்ப்புலவர்களும் இத்தகைய புதுநூல்கள் இயற்றிவருவார்களானால் நமது செந்தமிழ் மொழி மிக்குப் பெருகிவிடும். இலக்கண சந்திரிகை வேண்டுவோர் மேற்குறித்த ஆக்கியோர்க் கெழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை 25 சதம். ரூ. (0—4—0).

மிஸ்ஸர்ஸ்-வாட்ஸ் - ஹியூக்ஸ் என்னும்மாது அருவமான இசைப்பகுதிகளை யுருவமாக்கிக்காணுமாறு ஆராய்ச்சிசெய்து வருகிராராம். இசையொலி ஒருகுழல்வழியாக இயங்கும் ஊசியொடுசென்று விண்மீன் தாமரைமுதலிய பூக்களினுருவத்தை இயற்றுகின்றது. மேமீ லூஸிபர் என்னும் பத்திரிகையில் அன்னிபெஸாண்டென்னும் மாது நியூயார்க்பட்டினத்திலுள்ள ஒருவைத்தியர் ஒருதட்டில் நுண்ணிய பொடிகளைக் கொட்டி யிசையொலியியக்சத்தின் முன்வைக்கவே அவ்வியக்கத்தினால் தட்டினின்றும் அவைகிளம்பி பூக்கள் விலங்குகள் முதலிய உருவத்தை யியற்றுகின்ற விடயத்தை எழுதியிருக்கின்றார். இத்தகைய ஆராய்ச்சியொன்று நன்கு முடிவுபெறுமானால் மந்திரங்களினுடையவும் அவற்றின் சக்கரங்களினுடையவும் அம்மந்திரங்கட்குரிய தெய்வங்களுடையவும் உருவம் வெளிப்படுமாறு செய்யும்போலும் !

***

சுதேசபாஷாபிவிர்த்தி:— இவ்வரியவிஷயத்தை கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்கள் முடிவுசெய்வதற்குள் இவ்விஷயத்திற்கோரூன்றுகோலாயிருந்த ராய்பகதூர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்துசென்றார்கள். இவ்விஷய வேற்பாடு முற்றுப்பெறுவாறு பலப்பல கனவான்கள் இடையூறுசெய்து வருகிறார்கள். சுதேசபாஷாபிவிர்த்தியினாலன்றிக் குடிகளுக்கு நாகரிகமும் நல்லறிவும் தலைப்படா. சுதேசபாஷையில் லௌகிகசாஸ்திரங்கள் இல்லாமைபற்றியவற்றின் பயற்சிபயனுடைத்தன்று என்று சொல்லப்படாது. வேண்டுமானால் அத்தகைய சாஸ்திரங்களை யிப்பொழுதே சுதேசபாஷையிற் செய்யவல்லுநர் இருக்கின்றார்கள். பொருளுதவி மாத்திரங்கிடைக்குமேல் இன்னோரன்னவை மிகஎளிதில் முடிதற்பாலனவாம். ஆதலால் சுதேசபரதேச கனவான்களியாவரும் இவ்விஷயத்தை யூனிவர்ஸிட்டி மூலமாகவே ஏற்பாடாமாறு கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்கள் அபிப்பிராயத்தோடுடன்பட்டு முயற்சித்துச் சுகிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்களும் விரைவி லிந்தியாவிற்குத் திரும்பிவருவதாகக்கேள்வி.

***

பொருட்டிறம்:—இந்நூல் ஆங்கிலேயபாஷையில் பிஸிக்ஸ் (Physics) என்று சொல்லப்படும். இது, உலகத்தியில்பிலமைந்து கிடைக்கும் விடயங்களையெல்லாம் ஆராய்ச்சிவாயிலாகத்தெள்ளத் தெளியவிளக்கும். இந்நூலைப்பயில்வதால் அறிவுவிரிவதுடன் உலகவியற்கையும் இனிது விளங்கும். பலமறை பொருள்களெல்லாம் வெளிப்படும். இத்தகைநூலொன்றை மொழிபெயர்ப்பாக வியற்றாது, அச்சாஸ்திரத்தில் பழகிய பயற்சியறிவால் தனித்தமிழில் சூத்திரமும் உரையுமாக வியற்றிவருகின்றோம். இப்பத்திரிகைக்குக் கையொப்பநேயராகும் நமது நண்பர்கள் தாமும் தம்மைநட்டோருமாகமுன்கையொப்பஞ் செய்வார்களென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

(ப-ர்.)

***

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANCE AND LEXICON
with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,
Sometime Fellow of the Madras University, Member of the Royal Asiatic Society
AND OF
the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY.
PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS.
TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK

OR

Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
  1. History of the Language and Literature.
  2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries.—
  I. Tamil-English.
  II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURRAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR

WITH

Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil

OR

An Introduction to the Common Dialect of that Language,
For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

Demy 8 vo. 88 pp. Full Cloth, Gilt. Price Rupee 1.

CHANDRAHASA

OR

THE LORD OF THE FAIR FORGER.

A HINDU DRAMA IN ENGLISH

BY

K. KRISHNA RAU, B.A.,
Subordinate Judge, Cocanada.

SECOND EDITION.

For copies apply to—
THE MANAGER,
Codialbail Press,
Mangalore, Madras Presidency.

உண்மை விளக்கம் எனும் சித்தாந்த தீபிகை.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

— OF —

UMAPATHI SIVA CHARIYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

District Munsiff Chittoor,

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE

To be had of the Author, Hindu Office, Mount Road, and the Proprietor, C. N. Press, Black Town, Madras.

பிரகடனபத்திரம்.

	ரூ.	அ.	ப.
புறநானூறு மூலமும் உரையும்	4	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	0	6	0
பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரை ...	3	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	6	0
சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை ...	6	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	8	0
சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லாருரை, அரும் பதவுரை	5	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	7	0
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும்	1	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	4	0
மதுரைக்காஞ்சி நச்சினார்க்கினியருரை ...	1	0	0
திருப்பெருந்துறைப்புராணம்	1	0	0
இவ்விரண்டிற்கும் தனித்தனி தபாற்கூலி	0	2	0
நெடுநல்வாடை நச்சினார்க்கினியருரை	0	6	0
கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது ...	0	2	0
திருமயிலைத் திரிபந்தாதி	0	1	0

நெடுநல்வாடைமுதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற் கூலி அணா அரை.

இப்புத்தகங்களை அடியிற் சொல்லப்படுபவர்களிடத்தும என்னிடத்தும் விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரியார்,
புக்ஸெல்லர், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னபட்டணம்.

முத்திச்சிதம்பரம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
ஸெண்ட்ஜோஸப் காலெஜ்,
திருச்சிராபபள்ளி.

அ. சிவராமசெட்டியார்,
உபாத்தியாயர்,
சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை,
சிதம்பரம்.

சண்முகம்பிள்ளை,
புஸ்தகக்கடை,
மதுரை.

இராமசந்திராவு,
புக்ஸெல்லர்,
திருநெல்வேலி.

ஒன்னையக்கவுண்டர்,
புஸ்தக வியாபாரம்,
கோயம்புத்தூர்.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

Madras:—Printed and Published for the Editor, by P. C. Kalliana Sundara Nadar at the C. N. Press, 4, Guruvappan Street, Black Town.